

இந்து சாதனம்

03 APR 2012

HINDU ORGAN

சைவ பரிபாலனை சபை வெளியீடு

ஆரம்பம் : விரோதி ஶ்ரீ ஆவணி மீ 26 ஆம் உ (1889)

web : www.hinduorgan.com

e-mail : editor@hinduorgan.com

புத்தகம் : 123

இதழ் : 5, 6

கர வருடம் தை, மாசித் திங்கள் 1ஆம் நாள்
(13.02.2012)

பிரதி விலை
ரூபா. 50.00

நயினை மகா கும்பாபிஷேகம்

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் சிவலீ ப. முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள்

நூலகம்

ஆன்மாக்களது தியானாதிக்கு தான் அகப்படுதல் வேண்டுமென்னும் திருவருளிணாலே இறைவன் தன் நற்சாட்சியாக அருளிய வேத சிவாகமங்கள் கூறிய பிரகாரம் சிவாம்சங்களை ஓரிடத்தில் நிலைபெறச்செய்து வழிபடுதல் பிரதிஷ்டை என்பதாகும். 'பிர' என்னும் பகுதிக்கு சிறப்பாக என்றும், நன்கு புலனாகும்படி என்றும் - 'திஷ்ட' என்னும் பகுதிக்கு நிறைவு என்றும் பொருள்படும். எனவே பிரதிஷ்டை என்பது ஏனைய இடங்களில் புலனாவதைக் காட்டிலும் சிறப்பாக நிலை நிறைவு என்று பொருள்படும். இந்நிலையை வருவிக்கும் கிரியையே ஆகமங்கள் கூறும் பிரதிஷ்டையாகும்.

நவதள இராஜ கோபுரம் - கும்பாபிஷேக தினத்தன்று உற்சவமூர்த்தி

கும்பாபிஷேகம் என்பது இறைவனை சர்வதேவதாஸ் வருபமாகிய கும்பத்திலும், அக்கினியிலும் பூஜித்து அபிஷேகம் செய்தலாகும். இது குடமுழுக்கு, திருக்குடநீராட்டு பிரதிஷ்டை என்றும் கூறப்படும். முன்னர் ஸம்ஸ்காராதிகளினால் சித்தியடைந்த சிவாச்சார்யார் சாஸ்திரோக்தமாகப் பரீக்ஷித்து உத்தேசித்த இடத்தில் விநாயகர் முதலிய சிவ சக்திமூர்த்தங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்வார். அதாவது ஓர் பிம்பத்தை உண்டு பண்ணி மந்திர சம்ஸ்காராதிகளினால் சகளீகரித்து, ஆலயத்தில் 'சூரிய - சந்திரர்' உள்ளவரை சாந்நித்தியமாகி ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்படி பிரார்த்தனை செய்வார்.

கர்ஷணாதி பிரதிஷ்டாந்தம், பிரதிஷ்டாதி உத்ஸவாந்தம் உத்ஸவாதி பிராயச்சித்தாந்தம் என்பதற்கிணங்க நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அனுக்கரை முதல் சகல கிரியா கலாபங்களையும் சிவாச்சார்யர் மூலமாக இறைவன் நிறைவேற்றுவிப்பதெல்லாம் இப்பிருதுவி அண்டத்தின் கண்ணையுள்ள பக்தகோடிகள் வந்து தம்மைத் தரிசித்து ஆன்மசுடேற்றம் பெறும் பொருட்டேயாம்.

கும்பாபிஷேகம் சம்பந்தமான பூரண விபரங்களை ஒரு சிறு கட்டுரைக்குள் அடக்குவது சாத்தியமில்லாத படியால், முக்கியமான சில விபரங்களை மட்டும் தருகின்றேன்.

பிரதிஷ்டா யாகசாலை

(யாகசாலை என்பதில், "ய" காரம் செல்லுதல்; "க" காரம்-சுகத்தைத்தருவது; "ஸ" காரம்- லயஸ்தானம்) லயஸ்தானத்தில் சுகத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கிரியைகளுக்கூரியது யாகசாலை; ஞானயாகம் செய்வதற்கூரிய இடம்.

யாகசாலை போடும் போது சந்நிதானத்தை மறைப்பதைத் தவிர்க்க. (காமிகம்) யாகசாலை போடும் இடம் - ஐம்பது முழம் உத்தமம்; நாற்பது முழம் மத்யமம்; ஒரு முழ ஆழம் வெட்டி, உழுது

பரிசோதித்து - நற்சகுளம், தங்கம், வெள்ளி, தாமிரம், ரத்தம் முதலியன காணப்படின் மங்களத்தைத் தரும்.

உத்தமோத்தம யாகசாலை ஐந்து(5) பிராகாரங்களையும் (108) தூண்களையும் உடையதாக இருக்கும்.

முதலாவது ஆவரணத்தில் - ஒன்பது (09) குண்டங்கள்.

இரண்டாவது ஆவரணத்தில் - எட்டு (08) குண்டங்கள்.

மூன்றாவது ஆவரணத்தில் - எட்டு (08) குண்டங்கள்.

நான்காவது ஆவரணத்தில் - எட்டு (08) குண்டங்கள்.

இவ்வாறு (33) குண்டங்கள் போடவேண்டும்.

குண்டங்களின் பிரமாணங்கள் பின்வருமாறு அமைதல் வேண்டும்.

- (1) சதுரஸ்ரம் (□) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (2) யோனி (♥) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (3) அர்த்த சந்திரம் (◡) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (4) திரிகோணம் (△) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (5) வருத்தம் (○) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (6) ஷடசிரஸ் (⬡) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (7) பத்மம் (●) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)
- (8) எண்கோணம் (⬠) - ஒவ்வொரு ஆவரணத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக (04)

முதலாம் ஆவரணத்தில் பிரதானகுண்டமாக விருத்த (வட்டவடிவமாக) குண்டம் போடுதல் வேண்டும். இப்படியாக ருத்திர குத்திர யாகசாலை கற்பித்தல் வேண்டும்.

நாற்கோண	குண்டம் - பிருதிவி	தத்துவம்
யோனி (அரசிலை)	குண்டம் - நியதி	தத்துவம்
அர்த்த சந்திரம்	குண்டம் - அப் (ஐலம்)	தத்துவம்
திரிகோண	குண்டம் - அக்கினி	தத்துவம்
வருத்த	குண்டம் - ஆதாச	தத்துவம்
அறுகோண	குண்டம் - வாயு	தத்துவம்
பத்ம	குண்டம் - செளர	தத்துவம்
எண்கோண	குண்டம் - ஸௌம்ய	தத்துவம்
பிரதான	குண்டம் சிதாகாசமாகிய	சிவஸ்தானம்.

குண்டம்	தத்துவம்	தத்துவாதிபதி	தத்வேசி	மூர்த்தி	மூர்த்தீஸ்வரன்	மூர்த்தீஸ்வரி
பிரதானம்	சிவம்	மகாதேவர்	மனோன்மணி	சிவம்	பரமசிவம்	பராசக்தி
சதுரஸ்ரம்	பிருதிவி	பவன்	வாமை	க்ஷமா	தத்புருஷம்	தாரிகா
அர்த்த சந்திரம்	ஐலம்	சர்வர்	ஜேஷ்டை	ஐல	அகோரம்	தீபிகை
நிருதி (திரிகோணம்)	தேஜு	ஈசானன்	ரௌத்திரீ	வண்ணி	சிகை	உக்ரை
வாயு (அறுகோணம்)	வாயு	பசுபதி	காளி	வாயு	கவசம்	ஜோதஸ்னா
மேற்கு (வருத்தம்)	ஆகாசம்	உருத்திரன்	கலவிகரணி	ஆகாச	ஸத்யோ யாதம்	சேதனை
வடக்கு (பத்மம்)	கலா	உக்ரன்	பலவிகரணி	அர்க்க	வாமதேவன்	பவோத்கடை
ஈசான (எண்கோணம்)	கால	பீமர்	பலப்ரமதனி	இந்து	சிரஸ்	தாதரீ
ஆக்நேய (யோனி)	மாயா	மஹாதேவன்	ஸர்வபூதமனி	யஜமான	ஹ்ருதயம்	பரா

கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேறொடும் சாய்ப்போம்

கம்பவரலிதி ஜெயராஜ்

யானெடுமடபகை கொள்ளை வறையின், டொர் ஒடுங்கும் புகழ் ஒழிங்கது - வயலும் பகைமையணர்ச்சி பாறட்டாமல், வைணவமே பகைவாக்கி கருதாமல், என்றும் அறவழியைப்பின்பின்பற்றும்-ஓர் அழகலையைய நாட்டிலே, போர் என்ற போக்கிக்கு இடமிருந்து அந்த அசுவின் புகழும் ஒபகி ஒழிந்தான் என்பது இராமாயணத்தின் வசிட்ட முனிவர் கூறிய அறிவுரைகளுள் சிறந்தது. ஆனால் அறம், மறம், அறிவு, அறிவாமை, நன்மை, தீமை என்பது நாட்டிற்குக் கிடக்கும் இவ்வகையில் போரைத் தவிர்த்தல் சாத்தியமா? அறவழியிற் செவ்விரைநெருவளை, வேறு ஒருவன் தன் பகைவாக்கி கருதி, வயிற்று சண்டைக்குக் கொல்லும் வேளையிலும் முனைவை அளம்புகாக்கமாமா? தனி அழிவுக்குத் துணை வழிமேளவாமா? பகைவளை அழிக்காமல், அறவழியின் பகைமைய உணர்ச்சியை இடமின் அழிப்பதை, தீரக்கமடக்க கொண்டு, அத்தகு உரிய போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுதல், ஏற்படையதே சரிபலா. இராமாயணமே தலை செயற்பாடுகளை உதாரணமாகிப் பார்த்துக்கொள்ளக் கவிரை-வரியென்ற அழுத்திதிரிக் அட்டமான் முன்றலில் விளக்குவதற்கு கம்பவரலிதி

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீட்டான "சங்கத்துமிழ்" க்கு, ஆணர் 2011 இதுதிரி இடம்பெற்ற இவ்வரிய அட்டக்கத்தை நன்றிபுள் மீறமுற்கும் செப்தின்பிறாந்

உலகம் இறைவனின் சரிதோக் பவடம்பு.
 யாறுபட்ட இருவேறு உலகத்து இடற்கை, விடுவதயானது.
 அறம், மறம்,
 செல்வம், வறுமை,
 அறிவு, அறிவாமை,
 நன்மை, தீமை என,
 யாறுபட்டிக் கிடக்கும் இவ்வகையில் இவ்ர்கையாம்,
 உலகம் என்றும் போர்க்காயாய்க் காட்சி தருகிறது.
 நன்மைக்கும், தீமைக்கும் இடையிலான போதல் என்பது
 இவ்வகை இயற்றப்பட்ட காவல் தொடக்கம் நிச்சயமாக.
 நன்மையை விடுவதே தீமை என்பது தீமையின் இயல்பாம்,
 அக்மியல்பாம்,
 தீமை, நன்மையைத் தேடித் தேடிப் பகை கொள்ளும்,
 மறம் அழித்தோடு என்றும் போத முயலும்.
 வரிசை பெற்ற மறம், அறத்தை வெல்லறாம் ஆகி உயிர்க்குணக்குப்.
 மறத்தின் வரிசை, அறத்தின் மலிவும்,
 மறம் வென்றிடுவோ என உலகோணமார் ஊழல் செய்யும்.
 ஆனால், சத்தமைய வலியை பெற்றும் மறம் வென்றதாம் கரவாயு
 இல்லை.
 சத்தமைய வலிவற்றும் அறம் தோற்றமாம் கரவாயு இவ்வகை.
 இன்று கரவாயு சக்தியும் மலிவு செய்தி.

இவர்கையே ஆன அறத்தினால் மறம் வெல்லும் என்றும் ஆகாதாம்.
 இவ்வண்மையை வரவாயு சக்தியினால்,
 அறத்தின் மீதான மறத்தின் போதல்,
 என்றும் நடந்த கண்ணமே,
 இருந்தது, இருக்கின்றது, இருக்கப்போகிறது.
 இதனால், சக்தியும் மறம் போர் பவமானதேயாம்.
 நன்மைக்கும், தீமைக்கும் இடையிலான போதல் நவியுறவேயே பவர்காரணமற்று வருத்தம் அலர்ந்தம் நவியுறவேயே,
 போர்க்கு எதிரான அறமொன்றும் தாம்,
 அன்றுதொட்டு இன்றுவரை ஒலித்து வருகிறது.
 அன்றி, அக்கருத்தைத் தவறாமல் பின்பாட்டாய் வசிட்டர் வாயினுமி,
 போர் ஒடுங்கும் புகழ் ஒடுங்காது என,
 உயர்த்தும் பேசியால் கம்பவர்,
 அதே கருத்தை உள்வாக்கி,
 கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேறொடும் சாய்ப்போர் என
 இவ்வாயுபுட்கிக்கவிழன் பாரதிதாசன்,
 பாட்டன் வழிநின்ற போனாய் பாரதீயும் உயர்த்தும் வகிவற்றான்.

அப்போத்திர கண்ணம்,
 கன்ன மூலத்தினில் திடெனத் தோன்றிப் ஒரு நண்பராய்,
 நினைவாயை உணர்ந்த தோதன்,
 உடனடியை இராமாயுக்கு முடிவு. தீதிராய்க்கிராய்,
 மந்திரக் கிழவொடுப் மன்னொடும ஆலோசித்து,
 மறமாயே இராமாயுக்கு முடிவு. இவ்வாய் நிச்சயம் செய்கிறான்.
 முடிவுட்டு விழ நிச்சயமானதும்,
 வசிட்டரை வருவித்து,
 இராமாயுக்கு அறமுணர்க்க வேண்டிப் பவிகின்றான்.

விமலத்தூ நாய் நாலாய், நில் புகல்வர்க்கு என்றனர்,
 கிருத்தினாய், அன்மை கொல் வேர். செய்கறம்
 விமலக் கிளர் மால் பாணமாயன், மீறமுடியில் செய் தவம்
 வருத்தினாய் வருக வலி, வலி. வலி வலி வலி வலி.

வரிசை உற்றம் மறத்தின் அழிவை வெல்ல இவ்வகை போவதேன்?
 அகிலே இறையறன்,
 அறம் இவர்கையின் மூலம்,
 மறம் அதன் விசாரம்,
 இவ்வகை என்றும் ஒரு கன்மைதாய் தீமைத்தும்,
 செயற்கையே ஆன மறம்,
 சத்தமைய முயலிறும்,
 முடிவில் நன் முடிவு வேண்டாம்,
 அற வடிவம் சார்ந்தே, ஆலோசனமும்,
 இறுதலிக்கு முடியாதது,
 அதனாலேயே,

நல் இயல் மங்கல நாளும் நாளை; அவ்
வீல் இயல் தோளவற்கு ஈண்டு, வேண்டுவ
ஒல்லையின் இயற்றி, நல் உறுதி வாய்மையும்
சொல்லுதி பெரிது என, தொழுது சொல்லினான்.

தசரதன் வேண்டுகோளை ஏற்று இராமனின் மனை புகுந்த வசிட்டன்,
உயர் அறங்களை அவனுக்கு ஒதத் தலைப்படுகிறான்.
அங்ஙனம் அவன் ஓதும் உயர் அறங்களில்,
இன்றுவரை கற்றோர் உலகம்,
உச்சிமேல் கைவைத்து உவக்கும் செய்தியாய்க் கொள்வது,
போர் ஒடுங்கும் புகழ் ஒடுங்காது எனும் கருத்தினையே.
நட்டார், பகைவர், நடுநிலையார் எனும் முத்திறத்தாரோடும்,
பகை கொள்தலை ஒருவன் தவிர்ப்பானானால்,
புகழ் ஒடுங்காது நிற்க,
போர் ஒடுங்கும் என, கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரொடு
சாய்க்க, வசிட்டன் வழியுரைக்கிறான்.

யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்ற பின்
போர் ஒடுங்கும்; புகழ் ஒடுங்காது; தன்
தார் ஒடுங்கல் செல்லாது; அது தந்த பின்,
வேரொடும் கெடல் வேண்டல் உண்டாகுமோ?

போர் ஒடுங்கிய புத்துலகைக் காணும் வழியினை,
வசிட்டன் வாயால் வழிமொழிகிறான் கம்பன்.
கவிச்சக்கரவர்த்தியின் கருத்தே,
புரட்சிக் கவிஞனின் உள்ளத்துள் புகுந்ததற்காம் சாட்சியாய்,
வசிட்டனின்,
வேரொடும் கெடல் வேண்டல் உண்டாகுமோ?
எனும் தொடர் விளங்குகிறது.
அக் கருத்தினைப் பற்றியே.
கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரொடும் சாய்ப்போம் என,
வீரொடு பேசினார். பாரதிதாசனார்.

முனிவரான வசிட்டனின் கருத்து,
இராமன் மனதை ஈர்த்தது.
யாரொடும் பகை கொள்ளாமல் வாழ,
அவன் உறுதி கொள்கிறான்.
அவன் கொண்ட அம் முடிவுக்கு,
ஆயிரம் சோதனைகள் அடுத்தடுத்து வருகின்றன.
அந்தணனான வசிட்டன் உரைத்த அறநெறி,
அரச வாழ்வில் அப்படியே கொள்ளத்தக்கதாய் இல்லை.
யாரொடும் பகை கொள்ளாமல் வாழ நினைப்பினும்,
மறவோர், அறவோரை தேடிப் பகை கொள்ளும் தீமையை,
தன் வாழ்வின் அனுபவத்தால் இராமன் உணர்கிறான்.
தாடகை, மாரீசன், சுபாகு, கூனி, சூர்ப்பனகை, இராவணன் என,
மறத்தின் வடிவாய் வலியப் பகை கொள்ளும் இத்தீயோர் வரிசை
நீள்கிறது.

போரிலா உலகத்தை வசிட்டன் வழிநின்று காண நினைத்த,
இராமனின் பேரவா இடர் உற,

சத்திரிய நிலை நின்று,
கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரொடும் சாய்ப்பதற்காம் வழியினை,
இராமனின் சிந்தை புதிதாய் நிர்ணயிக்கிறது.
இதோ! அவன் புதிதாய் வகுத்த வழி.
யாரொடும் பகை கொள்ளாமல் அற வரம்பு காக்க முனைதல்,
மறவோர் அப்பண்பு உணராமல் பகைப்பின்,
அப்பகையால் நடுநிலை தவறாமல்,
அறத்தினைக் காக்கக் கருதி மட்டும். போர் செய்தல்,
வசிட்டர் கருத்தை உள்வாங்கிப் புதுப்பித்து,
சத்திரிய நிலை நின்று,
புதிய, கொள்கை நிர்ணயம் செய்கிறான் இராமன்.
இலட்சியத்திற்கும், நடைமுறைக்கும் இடையில்,
சமரசம் காண்பதான அவனது அக்கொள்கை நிர்ணயம்,
கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் வெளிப்படுகிறது.
சுக்கிரீ வனுக்கு அரசளித்த இராமன்,
அவனுக்கு அறவுரை பகர்கிறான்.
அப்போது அவனது மேற்கருத்தினைக் கம்பன் தெளிவுறப் பதிவு
செய்கிறான்.

நாயகன் அல்லன்; நம்மை நனி பயந்து எடுத்து நல்கும்
தாய் என, இனிது பேணி, தாங்குதி தாங்குவாரை;
ஆயது தன்மையேனும், அற வரம்பு இகவா வண்ணம்,
தீயன வந்தபோது, சுடுதியால் தீமையோரை.

இப்பாடலில் வசிட்டனின் கருத்தை உள்வாங்கி,
அனுபவத்தால் அக்கருத்தில் இராமன் செய்த மாற்றங்கள்,
தெளிவுற வெளிப்படுகின்றன.
இப்பாடலின் முதல் இரண்டு அடிகளில்,
அன்பினால் உலகைக் காக்கும் அவசியத்தை உரைக்கும் இராமன்,
அதே நேரத்தில் அவ்வன்பினை உணர்வார்க்கே,
அந் நடைமுறை சரியாம் என்பதையும் தெளிவுடன உரைக்கின்றான்.
யாரொடும் என வசிட்டன் வகுத்த வரம்பினைச் சற்று மாற்றி,
தாங்குதி தாங்குவாரை என இராமன் புதிய வரைபு செய்கிறான்.
அது மட்டுமன்றி தீமை வலிந்து தாக்க வரின்,
அற வரம்பு சிதையாவண்ணம்,
அதனைத் தாக்குதலும் தர்மமே என உரைக்கிறான்.
தீயன வந்தபோது, சுடுதியால் தீமையோரை
அற வரம்பினைக் காக்கச் செய்யும் போரில்,
காட்ட வேண்டிய வலிமையையும்,
இராமன் குறிக்கத் தவறினானில்லை.
சுடுதியால் எனும் இராமனின் உத்தரவில்,
அக்கருத்தை நாம் உணருகிறோம்.

போரில் சமநிலை தவறாமல் நிலை நிற்கல் சாத்தியமா?
இராமனின் கொள்கைமேல் நாம் ஐயறுகின்றோம்
யாரொடும் பகை கொள்ளலன் எனும் வசிட்டரின் கருத்தினைப்போலவே
இஃதும் யதார்த்த முரணன்றோ?
வினா எழும்ப, சிந்திக்கிறோம் நாம்
நம் ஐயம் தீரத் தன் கொள்கையை,
நடைமுறையில் யதார்த்தப்படுத்திக் காட்டுகிறான் இராமன்.

யுத்த காண்டம்
முதல்நாள் போரில் தோற்றுத் திரும்பிய இராவணன்,
பாட்டனான மாலியவானுக்கு,
போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை எடுத்துரைக்கிறான்
அப்போது அவன் சொல்லும் ஒரு செய்தி,
அறம் காக்க, பகையற்றுப் போர் செய்யும் இராமனின் கொள்கைப்
பிரகடனத்தை,
நடைமுறைச் சாத்தியமாய்த் தெளிவுறுத்துகிறது.

எறித்த போர் அரக்கர் ஆவி எண் இலா வெள்ளம் எஞ்சப்
பரித்த போது, என்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகில பற்றப்
பொறித்த போது, அன்னான் அந்த கூனி கூன் போக உண்டை
தெறித்த போது ஒத்ததன்றி, சினம் உண்மை தெரிந்ததில்லை.

இராமனின் போரை,
அவன் கூனிமேல் பாணம் இட்ட நிகழ்வோடு ஒப்பிட்டு,
இராவணன் பேசுவது,
பகையற்று இராமன் செய்த போரினை உறுதி செய்கிறது
இக்கருத்தால், இராமன் வகுத்த கொள்கை,
நடைமுறைச் சாத்தியமானதே என,
இராமனும் அவனோடு கம்பனும் நமக்கு உணர்த்துகின்றனர்.
பின்னாளில் பாரதி இக் கொள்கையினையே,

போருக்கு நின்றிடும் போதும் மனம்
பொங்கலில்லாத அமைதி மெய்ஞ்ஞானம்
என்று வழிமொழிகிறான்.

மறவோர், போர் செய்கையில் விளையும் வெற்றியினைத் தமதாய்க்
கொள்வார்.

அறவோர், தாம் கொள்ளும் வெற்றியினை,
அறத்தின் வெற்றி இஃதென்று அறைவரேயன்றி,
அதனைத் தமதாய்க் கொள்ளார்.
இம் மனநிலை கொண்டாரே,
நடுநிலையோடு பகையின்றி,
அறத்துக்காய்ப் போர் செய்தல் இயலுமாம்
மேல் நடுநிலைக் குறிகளோடு,
பகையின்றிப் போர் செய்த இராமன்,
தனது வெற்றியினை அறத்தின் வெற்றியாய் உரைத்து,
இக்கருத்தினை உறுதி செய்கிறான்.

அறத்தினால் அன்றி, அமரர்க்கும் அருஞ் சமம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது என்பது மனத்திடை வலித்தி;
பறத்தி; நின் நெடும் பதி புகக் கிளையொடும்; பாவி
இறத்தி; யான் அது நினைக்கிலன், தனிமை கண்டு இரங்கி.

இராமன் வார்த்தையாய் உரைத்த இக் கருத்தினை,
தனது கருத்தாகவும் பதிவு செய்யக் கம்பன் தவறினானில்லை.

அறம் கடந்தவர் ஈசயல் இது என்று, உலகிலாம் ஆர்ப்பு
நிறம் கரிந்திட நிலம் விரல் கிளைந்திட, நின்றான்
இறங்கு கண்ணினன், எல் அழி முகத்தினன், தலையன்

வெறுங் கை நாற்றினன், விழுதுடை ஆளுன்ன மெய்யன்.

இருவேறுபட்ட இயற்கையால்,
உலகம் என்றும் போர் மயமாகவே இருக்கும் அப்போரில்,
வலிமையாய்த் தோன்றும் மறம் தோற்க,
நலிவுற்றுத் தோன்றும் அறம் வெல்லும்
இஃது இயற்கையின் நியதி
போற்றற உலகத்தைக் காண அறவோர் என்றும் முனைவர்
அவர் தம் குரலாய் வசிட்டரூடு கம்பன்,
யாரொடும் பகை கொள்ளாத கொள்கையை முன்வைக்கின்றான்
ஆனால்,
அக்கொள்கையின் நடைமுறைச் சாத்தியமின்மை உணரப்பட,
பின்னர் அக்கொள்கையில் சிறிது மாற்றமியற்றி,
பகையின்றி அன்பு செய்தலும்,
அவ்வன்பினை உணராதார் பகை கொள்ளின்,
அறம் காத்தற்கு மட்டுமாய்,
நடுநிலையோடு பகையின்றி வலிய போர் செய்தலுமான,
புதிய கொள்கையினை இராமனினோடு அறிவிக்கும் கம்பன்,
அக் கருத்தினைத் தன் காவியத்துள்,
கருத்தாகவும், கதையாகவும் சித்தாந்தப்படுத்துகிறான்.

கம்பனை மறத்துநின்ற,
புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார்,
கம்பனின் இக்கருத்தினை உட்கொண்டே ,
கெட்ட பேரிடும் உலகத்தை வேரொடும் சாய்ப்போம் என,
விளம்புகின்றார்.

போரிட நினையும் உலகத்திற்கு,
கெட்ட என அடையிடும்,
புரட்சிக் கவிஞரின் கருத்தால்
அவர் குறிப்பது மறவோர் தம் உலகினையே என உணர்கிறோம்
அது மட்டுமன்றி கெட்ட போரிடும் உலகத்தை
போரிட்டே தோல்வியுறச் செய்தல் வேண்டும் என்பதையும்,
வேரொடும் சாய்ப்போம் எனும் தொடரால்,
தாசனார் தெளிவுறுத்துகின்றனர்.

மொத்தத்தில்
போற்றற உலகினை அடைய,
போரே வழியாம்
ஆனால் போற்றற உலகினுக்கான போர்,
அறவயப்பட்டது!
அன்பு வயப்பட்டது!
அகிம்சை வயப்பட்டது!
கவிச்சக்கரவர்த்தி இக்கருத்தை முன்மொழிய,
புரட்சிக் கவி அதனை வழிமொழிகிறான்
அறம் காக்க நினைவோர்,
அரிய இக்கருத்தினை அகத்தினுள் இருத்துவார்களாக!

காலம் நம் கையில் கட்டுண்டு கிடவாது

- சிவத்தமிழ் வித்தகர் சிவ. மகாலிங்கம்-

"நேரம்" பொன்னுக்குச் சமம். அதைத் திட்டமிட்டுச் செலவிடுபவர்கள் வாழ்க்கையில் வெற்றியடைகிறார்கள். நேரத்தை வீணாக்குபவர்களுக்கு வாழ்க்கையே சுமையாகிவிடும்.

"நல்லறிவானது எல்லாத் திக்கில் இருந்தும் நம்மை நோக்கி வருவதாக" என்பது இருக்கு வேதத்தில் வரும் பிரார்த்தனை சுலோகம் ஆகும். எப்பொருளை எவர் சொல்லக் கேட்டாலும் சொல்லப்பட்ட அப்பொருளின் உண்மையையும் இயல்பையும் கண்டறிவதே அறிவு என்பதை

"எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

என்ற தமிழ் மறையாகிய திருக்குறளும் கூறுகிறது. பிரித்தானியர்கள் உலகின் பல நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தங்களின் குடியேற்ற நாடுகளாகப் பலவருட காலம் ஆட்சி செய்தார்கள். அந்தந்த நாட்டில் உள்ள அறிவுப் பொக்கிஷங்களையெல்லாம் தங்களுடைய மொழியில் மொழி பெயர்த்தார்கள்.

"சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் கலைச்செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்"

என்று மகாகவி பாரதியார் தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினார். ஆனால் பாரதியின் வாக்கினை நடைமுறையில் செயல்படுத்தியவர்கள் ஆங்கிலேயர். ஆங்கிலேயருடைய பண்பாட்டுக் கோலங்கள் பலவற்றை நம்மவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள். நம்மிடமிருந்த உயர் விழுமியங்களை உதறி எறிந்து விட்டு வெள்ளைக்கார நாகரிகத் திட்டம் நம்மவர்கள் பலர் சரண்புகுந்து விட்டார்கள். நமது சமூகத்திற்கும், பண்பாட்டிற்கும் ஒவ்வாதவற்றை அரவணைத்துக் கொண்டு, அவர்களிடமிருந்து பின்பற்ற வண்டிய பல நல்ல அம்சங்களை உதறி விடுகின்றார்கள். "காலம் பொன்னானது" என்பது நம்மிடம் உள்ள முதுமொழி. காலத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தியவர்கள் நமது வாழ்வில் வெற்றிக் கொடி நாட்டியிருக்கிறார்கள். காலத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தாதவர்கள் வாழ்வில் தரித்திரத்தையே அரவணைத்துள்ளார்கள். நேரம் தவறாமல் காரியங்களைச் செய்தல் வேண்டும் என்பது ஆங்கிலேய நாகரிகம் நமக்குத் தந்த படிப்பினை ஆகும்.

"கடவுளுக்கு அடுத்த படியாக நேரத்தை மதிப்பது ஒழுக்க முறையில் உயர்ந்த விதியாகும்" என்பது வால்டேர் என்ற அறிஞரின் கருத்தாகும். சூரிய உதயத்திற்கு முன்பே வெற்றி நோக்கத்துடன் எழுந்து புன்முறுவலுடன் செயலாற்ற ஆரம்பித்தால் அந்த நாள் முழுவதும் வெற்றிகரமாக அமையும். பிரம்ம முகூர்த்தமாகிய அதிகாலை 4 மணிக்கு நித்திரையால் எழுந்து நமது கடமைகளை ஆற்றுவவர்களுக்கு இலட்சுமி சடாட்சம் கிடைக்கும். இவ் உலக வாழ்வில் சகல செல்வயோகமிக்க பெருவாழ்வு கிட்டும். சூரிய உதயத்திற்குப் பின்பும் புரண்டு படுத்துக் கிடந்து விட்டு பின்பு மிகுந்த அசட்டையுடன் கொட்டாவியையும் விட்டுக் கொண்டு வேண்டா வெறுப்புடன் எழுந்தால் இப்போக நலன்கள் எல்லாம் நம்மைவிட்டு அகன்று விடும். அதிகாலையில் துயில் கொள்பவர்கள் தமது தவப்பொழுதை அவப்பொழுதாக மாற்றி விடுகிறார்கள் என்பதைக் "கண்ணைத் துயின்றது அவமே காலத்தைப் போதாநேரே" என்று மணிவாசகரின் தெய்வ வாசகமாலை அறிவுரைகள் மூடியாகும் குறிப்பிடுகிறது.

நாளாந்தம் 7-8 மணித்தியாலம் வரை தூங்குதல் நல்லது என்றே வைத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன. சராசரியாக நாளாந்தம் 8 மணித்தியாலம் துயில் கொள்கின்ற ஒருவர் ஒரு நாளில் 1/3 பங்கைத் தூக்கத்திலேயே கழிக்கின்றார், எழுபத்தைந்து வருடங்கள் இந்தப் பூவுலகத்திலே வாழ்ந்தவர்கள் சராசரியாக இருபத்தைந்து வருடங்கள் நித்திரையில் கழித்து விடுகின்றார்கள். அவர் ஓடியாடி இயங்கிய காலம் ஐம்பது வருடங்களுக்குள் மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. நேரத்தைக் கண் போன்று பாதுகாத்துப் பொன் போன்று செலவிட்டவர்கள் வாழ்க்கையில் வெற்றிக்கொடி நாட்டியிருக்கின்றார்கள். இப்போதே என்பது வெற்றியின் தாரக மந்திரம். நாளை என்பதும் பின்பு என்பதும் தோல்வியின் தோழன் என்பதை நாம் அனைவரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நாளை என்பது நளிமான நம்முடைய நேரத்தைப் பலியாக்கும் தன்மையுடையது. இதனால் தீர்மானம், திட்டம், சிந்தனை எல்லாம் சிதறி விடும். இது சோம்பேறித் தனத்தை வளர்க்கும் "நேரத்திற்கும் சிறகுகள் உண்டு. அவை அதனைத் தோற்றுவித்தவரிடம் சென்று நாம் எப்படி உபயோகித்தோம் என்பதைத் தெரிவிக்கும்" என்று கற்பனை நயத்தோடு ஆங்கிலக் கவிஞர் மில்டன் கூறுகின்றார்.

இளமைக் காலம் வாழ்வின் வசந்த காலம். மாணவர்கள் தமக்குரிய நேரத்தை முறையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். வீதி கற்றுவதும், வீண் அரட்டை அடிப்பதும், போதை வஸ்துக்களுக்கு அடிமையாவதும் தனது வாழ்வைத் தானே அழிப்பதற்குத் துணை செய்யும். மாணவர்களே! உங்களுடைய பொன்னான நேரத்தை வீணாக்காதீர்கள். ஓர் உழவனுக்கு விதைக்கும் காலம் எவ்வாறு முக்கியமானதோ அதே போன்று தான் மாணவர்களுக்கு கற்கும் காலம். எதிர்காலத்தில் வெற்றியை அறுவடை செய்ய வேண்டும் என்றால் நிகழ்காலத்தில் வியர்வைத் துளிகளை உழைப்பு என்ற வயல்களில் விதைக்க வேண்டும். உளிகள் உறங்கினால் சிலைகள் இல்லை. அது போல மாணவர் சமுதாயம், இளைஞர் சமுதாயம் நேரத்தை உழைப்பாக மாற்றவில்லை என்றால் வாழ்வில் வெற்றி ஒரு நாளும் கிடைக்கப் போவதில்லை.

காலம் தாழ்த்தல், மறதி, சோம்பல் அளவுக்கு மீறிய தூக்கம் ஆகிய நான்கும் அழிவைத் தேடிப்போகநினைப்பவர் விரும்பி ஏற்கும் மரக்கலம் என்பதை

**"நெடுநீர் மறவி மடிதாயில் நான்கு
கெடுநீரார் கருமக் கலன்"**

எனச் செந்தாப் போதரும் செபுகிறார். ஆரோக்கியத்தை இழந்தால் மருத்துவரால் உறுதிப் படுத்திக்கொள்ள முடியும். ஆனால் காலத்தை இழந்துவிட்டால் திரும்பிப் பெற முடியாது. காலமறிந்து நடப்பவனுக்கு வறுமை என்பது இல்லை. வாழ்வு உயர்வடையும். காலத்தை இழந்தவனே வறுமையை அணைத்துக் கொள்கிறான். பக்குவம் அற்றவர்கள் காலத்தைப் போக்குவதற்கு என்ன வழி என ஆராய்கிறார்கள். ஆனால் அறிவுள்ளவர்கள் நேரம் போத வில்லையே என்று வருத்தப்படுகின்றார்கள். காலத்தை யாரும் கட்டி செய்பவன் கர்மயோகி ஆகிறான்.

இறையடியார்களின் பசியைப் போக்குவதற்கு உணவளிப்பது சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று. அடியார்களை இறைவனாகவே பாவித்து அவர்களுக்கு அமுதுட்டி உபசரிப்பதை மாகேசுரபூசை என நாவலர் குறிப்பிட்டுகின்றார்.

சமயம் ஒரு வாழ்வியல் - 35

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

விருந்தோம்பல் என்பது சமய வாழ்வியலில் ஒரு முக்கிய கடமையாக உள்ளது. பசித்தவர்க்கு உணவிடல் சிறந்த பண்பாடாகும். இல்லறக் கடமைகளில் விருந்தோம்பல் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. வள்ளுவர் குறள் இக்கருத்தை மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது.

"இருந்து ஒம்பி இவ்வாழ்வது எல்லாம் விருந்த ஒம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு."

வீட்டிற்கு வருகின்ற விருந்தினரைப் பேணுவது இல்லறம் செய்வோரது கடனாகும். வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினருக்கு கணவனும் மனைவியுமாக சிறந்த முறையில் உணவளிப்பது கடமையாகும். சைவசமயத்தில் அன்னதானம் வழங்கல் வழிபாட்டு நடைமுறைகளில் ஒன்றாக உள்ளது. கோவிலுக்கு வழிபாட்டிற்காக வரும் அடியார்களின் மனங்குளிர உணவளிப்பதே அன்னதானமாகும்.

சைவப் பேரிலக்கியமாகிய திருத்தொண்டர் புராணம், விருந்தோம்பல் சைவ வாழ்வியலில் எவ்வாறு பேணப்பட்டதென்பதை இளையாண்குடிமாறன் என்னும் மெய்யடியாரது வாழ்வியல் மூலமாகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. வீட்டிற்கு வரும் அடியவருக்கு விருந்தளிப்பதைப் பெரியபுராணம் பக்தி நிலையில் 26 பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. இப்புராணத்திற்குச் சூசனம் எழுதிய ஆறுமுக நாவலர் அடியார்களுக்கு அமுதுட்டுவதை மாகேசுரபூசை என குறிப்பிட்டுப் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

"புண்ணியங்களுள்ளே சிவபுண்ணியம் சிறந்தது. சிவபுண்ணியங் களுள்ளே சிவபூசை சிறந்தது. சிவபூசையிலும் சிறந்தது மாகேசுரபூசை. மாகேசுரராகிய சிவனை வழிபடும் அடியார்கள் மாகேசுரர் எனப்படுவார்கள். மாகேசுரபூசையாவது மாகேசுரர்களை விதிப்படி பூசித்து அவர்களுக்கு அன்னம் ஊட்டுதலாம்."

இம்மாகேசுரபூசையை எப்படிச் செய்வது என்பதைப் பெரியபுராணம் இளையாண்குடிமாறன் வாழ்வியல் மூலமாக விளக்கியுள்ளது. வந்தவிருந்தினர் மனம் கோணாமல் உணவளிக்க வேண்டும். கைப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச் சுவையுடைய உணவு வழங்கப்பட வேண்டும். உண்ணப்படுவது, தின்னப்படுவது நக்கப்படுவது, பருகப்படுவது என நால்வகைப்படும் உணவுகளை அவரவரர் விருப்பம் அறிந்து அமுது செய்விக்க வேண்டும்.

அடியார்க்கு அமுது செய்விக்கும் பண்பாடு மனித வாழ்வியலில் சமயத்தின் இணைப்பைத் துல்லியமாகக் காட்டுகிறது. வீட்டிற்கு வருகின்ற அடியாரைச் சிவனாகவே எண்ணிப் பணிந்து உணவளிக்கும் வழக்கம் கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் நம்மிடையேயும் இருந்தது. வழிநடைப் பயணமாகக் கோவில் வழிபாட்டிற்குச் செல்லும் அடியவர்கள் வீதியிலே வருவதைக் காண்போர் அவர்களை வணங்கி வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விருந்தளிப்பர். உணவு உண்ணுமுன் அவருடைய பாதங்களைக் கழுவி மான்தோல் இருக்கையிட்டு உபசரிப்பர். வந்த சிவனடியாரும் எல்லோருக்கும் நெற்றியிலே திருநீறிடுவார். குடும்பமாக நின்று உணவு பரிமாறப்படும்.

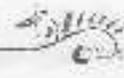
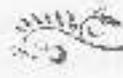
வழிபாட்டு நிலையில் இன்று கோவில்களிலே நடைபெறும் அன்னதானம் பொதுமக்கள் பங்குகொள்ளும் ஒரு செயற்பாடாகவே உள்ளது. கோவில் திருவிழாக்காலங்களில் வழிபட வரும் பொதுமக்கள் பசியாறிச் செல்ல அன்னக்கொடை நடைபெறுகிறது. மடங்களிலே நடைபெறும் இக்கொடை காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் அடைந்து விட்டது. அறுகவை உணவுத் தயாரிப்பு இப்போது பெரும்பாலும் நடைமுறையில் இல்லை. பந்தியிலே இருந்து உணவு உண்பதும் பலருக்குக் கஷ்டமாக உள்ளது. உணவைப் பரிமாறி உண்ணாமல் கொட்டும் பழக்கமும் வந்துவிட்டது.

உணவைப் பரிமாறும் கலங்களும் மாறுபட்டு விட்டன. வாழையிலையில் உணவு பரிமாறும் போது சோறு முதலில் வைக்கும் புதிய மரபு தோன்றி விட்டது. முதலில் கறிகள் பரிமாறிப் பட்டு அதன் பின்னரே நடுவில் சோறு பரிமாறப்படவேண்டும். பின்னர் சோற்றின் மேல் பருப்புக் கறி பரிமாறப்பட்டு அதன் மேல் நெய் விட்ட பின்னரே உணவை உண்ணத் தொடங்க வேண்டும். பந்தியில் எல்லோரும் உணவை உண்டபின்னரே எல்லோருமாய் எழுந்து செல்ல வேண்டும். இடையிலே எழுந்து செல்வது உண்பவர்களுக்கு இடையூறாய் இருக்கும் என்பதை இன்று எவரும் எண்ணுவதில்லை. இன்று சந்தியான் ஆச்சிரமத்தில் நடைபெறும் அன்னதானம் பண்பாட்டு நிலையில் மக்களின் பசியாற்றி வருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் பசியின் கொடுமையால் பல சிறுவர்களும் முதியவர்களும் வாடி நிற்கின்றனர். அவர்களுக்கு வயிறார் உணவளிக்கும் அன்னக்கொடையைச் செய்வதற்கு ஏற்ற திட்டம் தேவை. கோவில் இக்கொடையை மேலும் பரவலாக்கம் செய்ய வேண்டும். சிறுவர், முதியோர் இல்லங்களில் வாழும் உயிர்களுக்கு உண்டி கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் ஆவர்.

வாழ்நாளிலுறுதுயரம் வடிந்தோட அருள்தேவியே

கனிஞர் இராசையா சுகதாசன்

தம அரு மடிபந்தம வாணாளீறுறுமுயரம்
 வடிந்தோட அருள்தேவியே
 துணியின உளமுளவை ககையவன சிவகுறளை
 கருணைமதி வீந்தருளுவாய்
 யீ வரீமுடுவீநீநு கோடான கோடிமுடிக்
 கரதார மானதாயே!
 துறையேறு பதினாயும் நீணாளுந் தக்கநீர்
 தித்தியாக வணந்தாயே
 வி அரு மடிபந்த வாரீயகில் முழுகவநீர்
 வினாத்துவந் தருளுவாயே
 வியனடியின கமுற்றவேறுகுநினைவற்ற
 விசுக்கிககரு வரந்தவாய்
 தம அரு மடிபந்தி தவணை வணவருமே
 தமத்திதா முழுவமுழுவே
 தமயீய ஓநாநகற் சிகாடிமுடி சாயினாக
 தரீணாக் வரமுறகேவியே!

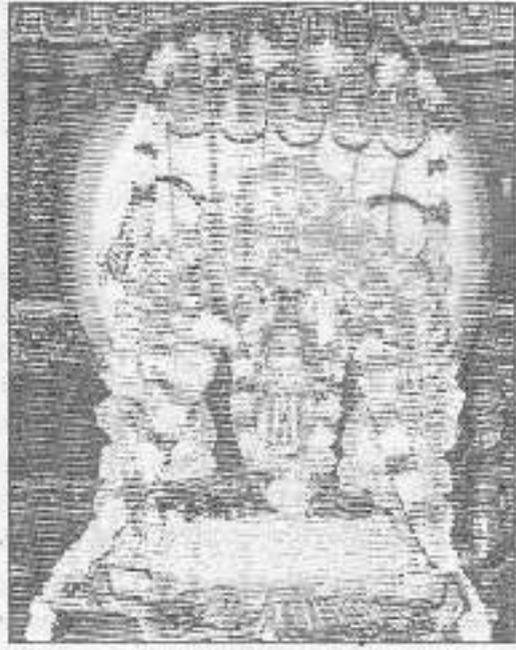
சுகதாசன்

நூலகம்

"நானும் அயர்வற நானும் உயர்வற நானும் அருளினனத்தா!"

கவந் வாரீயாள் தோடு ஒவீதர
 காவ செனவந... உமையாரே!
 வாய் சிவகுறளை தாகம் துற
 காவ கருடனும்... வரவேதான்
 வீதியா சிவகுறளை சுகதாசனை
 முக மலறிட... வநிதாணி
 மேலத வணிககலும் கோடுபொருள்கர
 குறச முடனாதன்... புரீதேவீ
 தம அருளினவாய் வரமுறமுற
 நாயன் வணாக்... கயரோடி
 தவண மடிபந்தி முழுவமுற
 முழுவமுறனைத் தருவாயே
 மேலத வணவியர் வாரீநுடுவீநீ
 வாகி முகலீந்... தவறதாயே!
 மேலத வணவியர் வாரீயினவாதன்
 மேலத தயினானின்... தருந்தாயே.

சைவம் காட்டும் சமுதாய உணர்வுகள்

செல்வி ச. நந்தினி, M.A. Ph.D (சைவசித்தாந்தம்)
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

முன்னுரை:

சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டமைந்த சமயம் சைவம். சைவம் கூறும் தத்துவமாக "சித்தாந்தம்" அமைந்துள்ளது. சைவ சித்தாந்தத்தைப் பன்னிரு திருமுறைகள், பதினான்கு சாத்திரங்களின் அடிப்படையில் உணரலாம். எனவே, இவற்றின் மூலமாகச் சைவசமயம் கூறும் "சமுதாய உணர்வுகள்" எவை என்பதை இக்கட்டுரையிற் காண்போம்.

சமுதாய உணர்வு:

"முழுமை அல்லது "பொது" நோக்கிற் கூறப்படும் "சமூகத்தை" (Society) ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியின் அடிப்படையில் மொழியால் வகுத்துக் கூறுவது "இனம்" அல்லது "சமுதாயம்" எனப் பெறும்.

சமுதாய உணர்வு, சமுதாய அறிவு என்பன சமுதாய நோக்கம் கொண்டிருப்பினும், குறிக்கோள் நிலையில் தம்முள் மாறுபாடு உடையன.

தான்வாழும் சமுதாயத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்கொண்டு சின்னச் சின்ன செயல் முறைகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பதனைப் பற்றிக் கூறுவது "சமுதாய அறிவு." சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களிடம் தாம் ஒரே மக்கள் என்ற உயிரோட்டம் காணப்பெறும் நிலையிலும், சேர்ந்து வாழும் அடிப்படையிலும், குறிக்கோள்நிலைச் சமுதாயத்தை வரையறுத்து அதற்கான வழிவகைகளைக் கொண்டு விளங்குவதும் "சமுதாய உணர்வு."

ஒத்த இருப்பு:

சமுதாய உணர்வின் அடிப்படையானது "ஒத்த இருப்பு" ஆகும். நான் ஓர் இருப்புடைய பொருள் என்று எண்ணும் அதே நேரத்தில், என்னுடைய இருப்பைப் போலவே இருப்புடைய பொருள்கள் பலவும் இங்கே உண்டு என்பதை ஏற்று என்னுடைய தனிச்செயல் என்னுடைய இருப்பின் மூலமாக இணைப்பு இருப்புக் கொண்டுள்ள ஏனைப் பொருள்களையும் சென்று தாக்கும் எனக் கொள்ளும் கொள்கையின் அடிப்படையிற்றான் "சமுதாயம்" மலர்வதை உணரலாம்.

சங்கப்புலவர் பிசிராந்தையார் தாம் நரையில்லாமல் வாழ்வதற்குக் காரணம் "ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் வாழும் உலகில் இருப்பதே" என்றார். சான்றோர்கள் தனித்தனி இருப்பு உடையவர்களே. ஆன்று அறிந்து அடங்கிய கொள்கை உடையவர்களாக இருப்பது அவர்களது தனித்தனி முயற்சியும், வெற்றியுமாகும். ஆனால், அவர்களின் முயற்சியும் வெற்றியும் அவர்களின் இருப்பைத் தாக்கி; பின்னர் அந்தத் தாக்கம் அவர்களின் இருப்பினோடு, இணைப்பு இருப்புக் கொண்டிருக்கின்ற ஏனைப் பொருட்களின் இருப்பையும் தாக்குகின்றது. இந்த இணைப்பு இருப்புத் தத்துவமே சமுதாயத்தின் உயிரோட்டம்.

மற்றுமொரு எடுத்துக்காட்டாக; சேரமான் பெருமாள் என்றார். மேலும் இதனை எளிமைப்படுத்தி நாயனாரின் வரலாறு அமைகிறது. சேரமான் பெருமாள் ஆட்சி

பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும் என்ற கட்டாயத் தன்மை தோன்றிய போது, ஆட்சிப் பொறுப்பு என்பது தன்னுடைய இருப்புடன் தொடர்புடைய இருப்புக் கொண்ட எல்லா உயிர்களையும் இணைப்பது எனக் கண்டதும்; ஓறிவு முதல் ஐந்தறிவு உள்ள உயிரினங்களும் பிறவும் உண்டு எனக் கண்டதும்; சமுதாய உணர்வு. எனவேதான் ஓறிவு உயிர்களும் பேசுவதைத் தெரிந்து அவைகளுக்கும் வேண்டுவன அளித்து வாழ முடியும்; வாழ வேண்டும் என இறைவனை அருளும்படி வேண்டுகின்றார்.

சைவ சமயமும், சமுதாய உணர்வுகளும்:

சைவசமயத்தின் சமுதாய உணர்வுகளைப் பன்னிரு திருமுறைகள் வாயிலாக நாம் அறியலாம். உணர்வின் வெளிப்பாடாகச் செயல்வடிவம் பெறுவது தொண்டாகும். அதில் ஈதல், மொழி இன உணர்வு. விழிப்புணர்வு, சமதர்மம், ஊழ்வினை என்பன சைவசமயத் தொண்டுகளிற் சில.

ஈதல்

சமுதாயத்தில் நின்று சமுதாய உணர்வைத் தோற்று விப்பது, வளர்ப்பது என்பவைகளோடு; பாடல் அருளுவதும் ஒருவகைச் சமுதாயத் தொண்டாகக் கொள்ளப்பட்டாலும், கைத்தொண்டு செய்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கையை முதன் முதலாகக் கூறியவர் காரைக்காலம்மையாரே. அவர் தமது அற்புத்ததிருவந்தாதியில்

"எளியது இது அன்றே ஏழைகள் யாதும்
அளியீர் அறிவிலீர் ஆ! ஆ!"

என்று கூறுகிறார். அடுத்தவர்களுக்கு ஏதேனும் ஒன்று கொடுத்துத் தன்னைப் பழக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

இவரைப் பின்பற்றி "ஈதலை" உலகச் சமுதாயக் கொள்கையாகத் திருஞானசம்பந்தர் உருவாக்குகிறார். பிறருக்குக் கொடுத்தே ஆகவேண்டும் என்ற அம்மையாரின் கொள்கையைச் சம்பந்தர் சிவம்வாழும் இடம் எனக்கொண்டு கொடுக்கவேண்டும் என்றார்.

"மண்ணில் பிறந்தார் பெறும் பயன் மதி சூறும்
அண்ணலார் அடியார்தமை அமுது செய்வீத்தல்
கண்ணினால் அவர் நல்விழாப் பொலிவு கண்டு ஆர்தல்
உண்மைஆம் எனில் உலகர் முன் வருக என உரைப்பர்"
(பெரியபுராணம் - 2990)

இக் கருத்தை திருமூலர் கூறும் போது கோயிலில் சென்று உணவைப் படைப்பதில் என்ன பயன்? நடமாடும் கோயில் நம்பரை உண்ண வைக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

"படமாடக் கோயில் பகவற் கொன்றியின்
நடமாடக் கோயில் நம்பற்கங் காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பற் கொன்றியின்
படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே"

(திருமந்திரம் 1830)

மேலும் இதனை எளிமைப்படுத்தி "யாவர்க்கு மாம் இறை வறிகொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பகவுக்கொரு வாயுறை

யாவர்க்கு மாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க் கின்னுரை தானே"
(திருமந்திரம் 251)

என்றார். மேலும் இதனை

"பற்றது வாய்நின்ற பற்றினைப் பார்மிகை
அற்றம் உரையான் அறநெறிக் கல்லது
உற்றங்க ளால் ஒன்றும் ஈந்தது வேதுனை
மற்றண்ணல் வைத்த வழிகொள்ளு மாறோ"
(திருமந்திரம் 258)

என்று கூறுகின்றார்.

மொழி கிண உணர்வு

திருஞான சம்பந்தர் மொழி உணர்வாலும், சமுதாய உணர்வினாலும் உலகவர்களோடு தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். தன்னை எல்லா இடங்களிலும் "தமிழ் ஞானசம்பந்தன்" என்று கூறிக்கொண்டு நாடுமுழுவதும் சுற்றி வந்தார். இதனைச் சுந்தரரின்.

"நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞான சம்பந்தனுக்கு" என்ற திருப்பாட்டின்மூலம் அறியலாம்.

வீழ்ப்புணர்வு:

சமுதாயத்திற் பொதுப்பணி சம்பந்தமான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும், இணைந்து கொண்டாற்றினார்கள்.

தெருப் பெருக்குதல், திருக்குளம் சீர்மைப்படுத்தல் முதலிய சமுதாயத் தொண்டுகளைத் திருநாவுக்கரசர் செய்தார்.

"நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம்" என்றும்,
"நடலை யில்லோம்" என்றும்,
"அஞ்சுவது யாரிதான்றும் இல்லை
அஞ்சுவருவதும் இல்லை."

என்றும் எடுத்துக்கூறி, விழிப்புணர்வை உண்டாக்கினார்.

"வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடுமின்" என்று முழங்கினார்.

உயர்ந்த வாழ்வைப் பெறவேண்டிய இந்த மனிதச் சமுதாயம் குறிக்கோள் இலாது கெடுகிறது என்பதைப் பின்வருமாறு அப்பாடிகள் தன்மேல் வைத்துப் பாடுகின்றார்.

"பாலனாய்க் கழிந்த நாளும்
பனிமலர்க் கோதை மார்தம்
மேலனாய்க் கழிந்த நாளும்
குறிக்கோள் லாது கெட்டேன்" (பாடல் 657)

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சேக்கிழார்; சமுதாயத் தொண்டர்களாக அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களையும் கூறினார். அவர்கள்:

"வீடும் வேண்டா பிறவியின் விளங்கினார்" என்று தன்னலம் பேணாது உழைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கூறி மக்கள் மத்தியிற் சமுதாய உணர்வை ஏற்படுத்தினார்கள்" என்றார்.

சமதர்மம்

எல்லோரும் வாழவேண்டும். இன்பமாக வாழ வேண்டும் பொருள் பெற்றிருப்பது பிறருக்குக் கொடுத்து வாழ்வதற்கே என்ற கருத்தை அப்பாடிகளின்

"இரப்பவர்க்கு ஈயவைத்தார்
ஈயவர்க்கு அருளும் வைத்தார்"

கரப்பவர் தங்கட்கு எல்லாம்
கடுநர கங்கள் வைத்தார்"

(பாடல் 838)

என்ற பாடல் மூலம் உணரலாம்.

ஆரவாரச் செயல்களாலும், போலிச் செயல்களாலும் சமுதாயத்திற்கு எத்தகைய பயனும் இல்லை என்பதைப் பல இடங்களில் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார் அப்பாடிகள்.

"கங்கை ஆடிலென் காவிரி ஆடிலென்
கொங்கு தன்குமரித்துறை ஆடிலென்
ஒங்குமா கடல் ஒதநீர் ஆடிலென்
எங்கும் ஈசன் எனாதவர்க்கு இல்லையே"

(பாடல் - 2067) என்றும்

"சாத்திரம் பல பேசும் சழக்கர்கார்
கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என் செய்வீர்"
(பாடல் 1674)

என்றும் முழங்கினார்.

ஊழ்வினை:

சமுதாயத்தில் என்றும் மக்களை வாட்டுவனவாக அல்லது துன்புறுத்துவனவாக மடிமை, ஊழ்வினை ஆகிய இரண்டும் காணப்படுகின்றன.

"மடிமை குடிமைக் கண் தங்கின்தன் ஒன்னார்க்கு
அடிமை புகுத்தி விடும்" (திருக்குறள் 608)

என்கிறார் வள்ளுவர்.

மடிமையை நீக்குவதற்கு முயற்சி செய்ய வலியுறுத்தும் போது தடையாக இருப்பது ஊழ்வினை. மடிமையையும் ஊழ்வினையையும் வெல்லும் வழியாக பக்குடுக்கை நன்கணியார்

"இன்னா தென்ன இவ்வுலகம்
இனிய காண்க இயல்புணர்ந் தோரே"

என்று கூறுகின்றார்.

இன்ப துன்ப சூழ்நிலையை உடையதுதான் இவ்வுலகம். அதுவும் ஊழ்வினை வயத்ததே என்று ஒருவகை சமுதாய மடிமைக் கருத்து நிலவிவந்த காலத்தில் இவ்வுலக வாழ்க்கையை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டு, இன்ப துன்ப நிலையை ஏற்றும், எதிர்த்தும் நின்று வாழ முடியும் என்ற கருத்தை இவ்வுலகில் நிலைநிறுத்தி விளக்கியவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் அவிநாசிக்குச் சென்றபோது ஒரு வீட்டில் அழுகையும், எதிர் வீட்டிற் சிரிப்பும் நிலவியதைக் கண்டு அதன் காரணத்தைக் கேட்டறிந்தார். இது இயற்கை என்று எண்ணி விடாமல்

"காரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச் சொல்லு காலனையே" என்று பாடி; முதலை உமிழ்ந்த பிள்ளையை அவன் பெற்றோரிடம் சேர்த்து, அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினார். இதன்மூலம் அவிநாசியில் ஊழ்வினையை மாற்றிக் காட்டி வாழ்ந்து திருத்திய சமுதாயப் பெருமையை நாம் சுந்தரர் வரலாற்றின் வாயிலாக உணரமுடிகின்றது.

முடிவுரை:

மேலே கூறப்பட்ட செய்திகளின்மூலம் சமுதாய உணர்வு வேறு; சமுதாய அறிவு வேறு என்பதும்; சமுதாய உணர்வின் அடிப்படையிலேயே பன்னிரு திருமுறைகள் அமைந்துள்ளன என்பதும் அறியப் பெற்றது. மேலும், சம்பந்தர் முதல் சேக்கிழார் ஈறாக உள்ள அனைவரும் சமுதாய உணர்வுகளை எடுத்துக்கூறி மக்களுக்குத் தொண்டாற்றியமையும் சுருக்கமாக விளக்கப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்க அந்தணர் வாணவ ராணினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர சாமமே
கூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்து சாதனம்

Hindu Organ

e-mail: editor@hindu.org.com

கர (வடு) தை, மாசி மீ 1 ஆம் 2 (13.02.2012)

சரியான பதில்

உள்ளத்தால் உயர்ந்து - உறுதவத்தாற் கனிந்து -
ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தாற் சிறந்து விளங்குபவர்கள்-

இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்றியமையாத கல்விச்
செல்வத்தையும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் கற்று -
கற்றவழி நிற்பவர்கள்-

சுயநலம் என்பது சிறிதும் இன்றிப் பர நலத்தையே தம்
மூச்சாகவும் பேச்சாகவும் செயல் வீச்சாகவும் கொண்டவர்கள் -

மக்களிடம் அன்பு, அறம், சத்தியம், நேர்மை,
நல்லுறவு நல்லொழுக்கம் முதலான நற்பண்புகள் கூடர்விட்டுப்
பிரகாசிப்பதைத் தூண்டும் வகையில் தாம் நடந்து
கொள்வதைத் தம் இயல்பாக ஆக்கிக்கொண்டவர்கள்-

தம் தவ வலிமையால் தாம் பெற்றுக்கொண்ட சில
விசேட ஆற்றல்களை, சொந்தக் கோபதாபமோ-சொந்த
விருப்பு வெறுப்புக்களோ சிறிதும் இன்றி நடுவு நிலையில்
நின்று பிரயோகித்து - வாழ்த்துக்கள், வரங்கள் மூலம்
நல்லவர்களை உணக்கப்படுத்தியும், அல்லாதவர்களைக்,
கண்டனங்கள் சாபங்கள் வாயிலாக நல்வழிக்கு மீட்டெடுத்தும்
தர்மத்தை இரட்சிப்பவர்கள்-

அந்தணர்கள் என்றும் தவசிரேஷ்டர்கள் என்றும்
மகா ஞானிகள் என்றும் காரணப் பெயர்களாற் கூட்டப்பெறும்
இவர்கள்-

- கரியநற் திருமாலினும் பெரியவர்கள் -
- கண்ணுதற் கடவுளினும் பெரியவர்கள்-
- மலரவனாம் பிரமணினும் பெரியவர்கள்-
- பஞ்சபூதங்களினும் பெரியவர்கள்-
- பரந்தமெய்ப் பொருளினும் பெரியவர்கள்-

இவர்களுக்கு உன் உள்ளத்திலே உயரிடம் அளித்து
உண்மையான அன்புடன் ஏற்றிப் போற்ற வேண்டும்-என்றும்
போற்ற வேண்டும் - இவர்தம் ஏவலை உயர்ந்த நல் அறமாய்

உவந்தேற்க வேண்டும்-

அன்பின் ஆக்கச்சக்தி அளப்பரியது என்பதை
அணுப்பொழுதும் மறக்காமல் அனைவருடனும் அனவரதமும்
அன்புடனும் பரிஷுடனும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் -

யாருடனும் பகை கொள்ளாமல் - யாரையுமே
பகைவராகக் கருதாமல் அன்பால் அனைவரையும்
அணைத்துக் கொண்டால் நாட்டிலே போரே ஏற்படாது;
அதனால் உன்புகழும் நாட்டின் புகழும் ஓங்கி ஒளிரும்-

குடிமக்கள் அனைவரையும் உன் உயிராகவும்
உன்னை அவ்வுயிரைத் தாங்கும் உடலாகவும் கருதி அன்பு -
இன்சொல்-ஈகை-தூய்மை-உயர்வுள்ளல்-வினைத்திட்டம்-
நீதி நெறி தவறாமை-பிறமாதரை நயவாப் பேராண்மை-
முதலாம் நற்பண்புகளே ஆக்கத்தைத் தரும் என்பதையும்
உறுதியாய் நம்பிக்கொண்டு-

ஆண்டிலும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் அனுபவத்தி
லும் முதிர்ந்த அமைச்சர்களின் நல்லாலோசனைகளையும்
கருத்திற் கொண்டு-

ஆட்சியின் செம்மையையும் நீட்சியையும்
உறுதிப்படுத்த வேண்டும்-

இராமனுக்கு முடிசூட்ட முடிவுசெய்து அடுத்த நாளே
அதற்குரிய முகவர்த்த நாள் என்பதையும் அறிந்து கொண்டு-

அரசார்க்குரிய அறங்கள் அனைத்தையும் அந்த
இராமனுக்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லுமாறு
நவசிரேஷ்டரான வசிஷ்ட முனிவரைத் தசரதச் சக்கரவர்த்தி
கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க-

உறுதிப் பொருள் உரைப்பேன்-உற்றுக் கேட்டுப் பற்றிப்
பிடித்தல் உந்தன் கடன்-எனத் தொடங்கி அவ்வந்தணர்
விரித்துரைத்த அறக்கருத்துக்களின் சுருக்கம் இது-

எத்தனை ஆண்டுகளின் முன்னர் எனக் கணக்
கீட்டுச் சொல்லுதற்கரிய ஒரு பழங் காலத்தில்-வேறொரு
யுகத்தில்-இப்பூவுலகில் வாழ்ந்தவர்கள் எனச் சொல்லப்படும்
வசிஷ்ட மகா முனிவர்-தசரதச் சக்கரவர்த்தி-இராமபிரான்-
ஆகியோர் சம்பந்தப் பட்ட இந்த அறஞ்சார் கருத்துக்களை
இப்போது நினைவுப்டுவதற்குரிய காரணம் என்ன என்ற
கேள்வி எழுந்தால்-

நடந்தவற்றை நடக்காதவையாகவும் நடக்காத
வற்றை நடந்தவையாகவும் உண்மையைப் பொய்யாகவும்
பொய்யை உண்மையாகவும் சரியைப் பிழையாகவும்
பிழையைச் சரியாகவும் உருட்டியும் புரட்டியும் திரித்தும்
மறைத்தும் சுவறுவதில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள் பல்வேறு
நாடுகளின் ஆட்சிக் கட்டிலில் அயர்ந்து கொண்டு- அட்டகாச -
ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டு - தம்மைத்
தெரிவுசெய்த மக்களின் கண்களில் மண்ணைத் தூவுவதைக்
கணகச்சிதமாகச் செய்து கொண்டு -

அக்கிரமங்களுக்கும் அநியாயங்களுக்கும் அராஜகத்
துக்கும் துணைபோய்க் கொண்டுமிருக்கும் இந்தக் காலத்தில்-

இத்தகையவர்களைத் தம் பிரதிநீதிகளாகத் தெரிவு
செய்த சாதாரண மக்களுட் சிலராவது இவை பற்றிச் சிந்திக்க
மாட்டார்களா? சீர்திருத்தத்துக்காகப் போர்க்குரல் எழுப்ப
மாட்டார்களா?-என்ற நமது நப்பாசையையே சரியான
பதிலாகத் தெரிவு செய்யக்கூடிய வாசகர்கள் பலராக இருப்பர்
என்பது நமது திடமான நம்பிக்கை!

யாழ் சைவ பரிபாலனை சபையினர் நடத்திய அகில இலங்கைச் சைவ மகாநாட்டில் இடம்பெற்ற தலைமையுரை-2011 கார்த்திகை - மார்கழி இதழ் 18 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அன்பே சிவமாய்....

சித்தாந்தச் செம்மணி, முனைவர்
நல்லூர் சா. சரவணன்

நட்பெனும் நாகரிகம்

நாகரிகம் என்பது மதிப்பீடுகள் பண்புகளில் இருந்து மேலோங்கிய நன்மைச் செயலின் உச்சம் ஆகும். 'பண்பு' எல்லோருக்கும் உரியதே. ஆனால் 'நாகரிக' வாழ்வு எல்லோருக்கும் உடையதாகாது.

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டுபவர்

-கண்ணோட்டம் -10

இத்திருக்குறள் 'நாகரிகம்' பற்றிப் பேசுகிறது. இது நாடுகடந்தது; அதேவேளையில் உலகம் தழுவியது!

நஞ்சு தரப்படுகிறது என்பதையும் தெரிந்து ஏற்றுக் கொள்ளுபவர் நிலையானது 'நயம்' எனும் 'தகுதி'யின் நிறைவைக் காட்டுவது என்கிறது அத்திருக்குறள். இதற்கான மேற்கோள் வரலாறு பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழன் நட்பு வரலாற்றில் பார்க்க அனுபவிக்கிறோம். இதனுடைய அடிநிலை அம்சங்களே இங்கு நமக்கு வேண்டியன. எனவே, அத்தகைய அடிநிலை அம்சங்களைக் குறித்து இனி ஆராய்வோம்.

செயற்கரிய யாஉள நட்பின் அதுபோல்
வினைக்கரிய யாஉள காப்பு

-நட்பு-1

எனும் திருக்குறள் நட்புப் பற்றிய அடிநிலையை முதலில் தெளிவுபடுத்துகிறது.

"நட்பு செய்வதை விடவும் செயல்களில் அருமையானதாக எவை இருக்கின்றன? அதுபோல் நட்பை விட செயல் செய்து முடிக்கச் சிறந்த பாதுகாப்பாக எவை இருக்கின்றன?" என்பது அக்குறட்பாவின் தெளிவு.

'அருமையான செயல்' என்றவகையிலும், 'பாதுகாப்பானது' என்ற வகையிலும் நட்பின் அம்சங்கள் எவ்வாறு விரிந்து செயலாற்றுகின்றன என்பதைக் காண திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகரின் அதிகார இணைப்புக் குறித்து விளக்கிய முறை பெரிதும் துணை செய்கிறது.

"நட்பினை ஐந்ததிகாரம் விதி முகத்தானும் பன்னிரண்டு அதிகாரம் எதிர்மறை முகத்தானும்" கூறுகிறது திருக்குறள் என்பதனை 'நட்பு' அதிகார விளக்கமாகக் கூறுவார் பரிமேலழகர். ஆக பதினொரு அதிகாரம் நட்புக்கு அமைகிறது. அவற்றின் விளக்கமுறை பின்வருமாறு,

- ▲ நட்பு (செயலில் நின்றல் தன்மை)
- ▲ நட்பாராய்தல் (நட்புப் பற்றிய விசாரணை)
- ▲ பழைமை (நட்பின் தொடர்ச்சி)

- ▲ தீ நட்பு (தீக்குண நட்பு)
  - ▲ கூடா நட்பு (துரோகம்) (பகைமையாகிய அகமும் நட்பாகிய புறமும்)
- இவை ஐந்தும் நட்புப் பற்றி விதிமுக்கமாகக் கூறப்பட்டவை.

இனி எதிர்மறைமுக்கமாக நட்பை விளக்கிய விவரம்.

உறவுக்கு எதிரானவை வெகுளி, காமம் என்பன. அதற்கும் முன்பாக வெகுளிக்கும் காமத்துக்கும் அடிப்படையானது 'மயக்கம்' ஆகும். மயக்கத்துக்கு அடிப்படையானது பேதைமை, புல்லறிவாண்மை எனும் இரண்டும் ('பேதைமை' அதிகார விளக்கம் - பரிமேலழகர்).

மயக்கம் தருவன:-

1. பேதைமை
2. புல்லறிவாண்மை

இந்த இரண்டால் வருவன வெகுளி, காமம் இரண்டும் ஆகும்.

வெகுளி தொடர்பானவை:-

1. இகல்
2. பகைமாட்சி
3. பகைத் திறம் தெரிதல்
4. உட்பகை
5. பெரியாரைப் பிழையாமை

காமம் தொடர்பானவை:-

1. பெண்வழிச் சேறல்
2. வரைவின் மகளிர்
3. கள் உண்ணாமை
4. சூது
5. மருந்து

மேற்கண்ட வகைப்பாட்டில், கூட்டுச் செயற்பாட்டில் 'நன்மையைப் பெறுதலும் பெறாமையான இடர்களும்' விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய விரிவுகளே 'நட்பு' எனும் அன்புச் செயற்பாட்டின் அடிநிலை அம்சங்களாகும். இவை கூட்டுறவில் தெளிவுபடும் போது நயமான வாழ்வின் எல்லையான நாகரிக வாழ்வு கிட்டுகிறது.

இதற்கான மேற்கோளாகவே சிவபெருமான் நனி நாகரிகராக 'நஞ்சுண்டவராகிறார்'. இவ்வகையில் பரம்பொருளின் நயமான வாழ்வை நாம் அடைய உலக உயிர்களுடனான கூட்டு முயற்சியில் 'பிழையெலாம் தவிர்ந்து, சமூகம் வாழவேண்டும்'

நட்பு உரிமை

பழகுவதில்தான் நட்பு சிறக்கிறது, அதுதான் வேறுபாடு இன்றி அன்பை அனுபவிக்க உதவும். மனநோயாளி ஒருவரைப் பார்த்து இரக்கப்படுவதற்கும், அதே மனநோயாளி உறவினராக இருக்கும்போது அழுவதற்கும் உள்ள இடைவெளியை உணர வைப்பது 'அவர்களுக்குள் இருக்கிற பழக்கம்'.

பழக்கம் தவிரப் பழகுவது அன்றி உழப்புவது உன்பெணை உந்தீபற ஒருபொருளாலே என்று உந்தீபற

-மெய்கண்ட சாத்திரங்கள், திருவுந்தியார், - 2 என்ற பாடல், 'பழக்கம்' என்பதை 'தவிரப் பழகுவது' என்று குறிப்பிடும். அப்படி இல்லையென்றால் 'உழப்புவது' என்பதாகும். 'மீளமீள அதிலேயே (பிறவியிலேயே) உழலக்கூடாது' என்பது கருத்து. பழக்கத்தை 'தவிர பழகுவதுக்கு' வேண்டியது 'ஒரு பொருள்' பற்றிய தெளிவு என்பதையும் அப்பாடலின் இறுதி வரி குறிப்பிடுகிறது.

'பழகுவது' என்பது இன்னொன்றுடனான உறவு.

'தவிரப் பழகுவது' என்பது இன்னொன்றுடன் உறவு கொண்டிருக்கிறோம் என்பதாக இல்லாமல் அனுபவிக்கப்படும் ஒரு நிலை. இந்த அனுபவம் தோன்றும் போது 'ஒரு பொருளாலேயே' அந்த அனுபவம் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்பாக, அதற்கான பழக்க முறையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

'பழக்கமுறையில் வேறுபாடு வந்தால் அது 'உடைமையை அனுபவிக்கும் முறை. அப்படிப்பட்ட பழக்கமாக இல்லாமல் 'தவிரப் பழகுவதாக' இருந்தால் 'உரிமை' நிலை. இதில் தொடர்பு கொள்ளுகின்ற இரண்டு பொருள்களும் 'ஒத்துநிறறல்' ஆக இருப்பன. இதுதான் 'ஒத்தது அறிதல்' எனும் நயமும் செய்வது. இதன் நிலையில்தான் அந்த இரு பொருட்களும் 'உரிமை' நிலையில் இணைந்து செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்ற உண்மை தெளிவாகும். பிறப்பை 'உண்மையான வாழ்வு' என நிலை நிறுத்துவதும் இந்த உரிமையே.

புணர்ச்சி பழகுவது வேண்டா உணர்ச்சிதான் நட்பாம் கீழமை தரும்

- நட்பு -5

என்பது திருக்குறள். பழகுவது என்பது சேர்ந்து பழகுகிறோம் என்பதாக மட்டுமில்லை, அதிலே உணர்ச்சிதான் நட்பை உரிமை எனத் தரும் என்பது அக்குறட்பாவில் கூறப்படும் செய்தி. சேர்ந்து பழகுகிற ஒன்று என்பதைத் திருவுந்தியாரைப் போலவே திருக்குறளும் விளக்குகிறது. உணர்ச்சித் தன்மை என்பதுதான் 'புணர்ச்சி எனும் சேர்க்கைக்கு மேலானது என்று கூறுகின்றது.

வேறு வேறான பொருள்களின் இணைப்புதான் புணர்ச்சியும் உணர்ச்சியும், 'புணர்ச்சி'யில் இணையும் பொருள்கள் தொடர்ந்து இரண்டாகவே இருக்கும். ஆனால் 'உணர்ச்சி'யில் இணையும் இரண்டு பொருட்கள் இரண்டு என்ற வேறுபாடின்றி இணைந்து செயற்படும்.

இரண்டு பொருள்களின் இணைப்பில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளின் பயிற்சி வேறு. மூன்றாவதாக நடக்கும் நிகழ்ச்சி வேறு. அப்படி மூன்றாவதாக வரும்போது அது எதனால் உள்ளது என்று அப் பொருளைக் கண்டு பிடித்து அதன் அத்துவித சம்பந்தத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

இரண்டு பொருள்களின் இணைப்பானது புணர்ச்சித் தன்மையாக இருந்தால் இணைந்து செயல்படும் அப்பொருள்களின் செயல்களையும் வேறுபடுத்தலாம் என்பது ஒரு உண்மை.

உணர்ச்சித் தன்மையாக உள்ள பொருள்களின் இணைப்பு உண்மை 'வேறுபட்ட இரண்டின் இணைப்பு ஒரு தன்மைச் செயலையே வெளிப்படுத்தும்' என்பது. இந்த இரண்டாவது இணைப்புத் தன்மையை விளக்கியே 'ஒரு பொருள்' என்று திருவுந்தியாரும் 'உரிமை' (கீழமை) எனத் திருக்குறளும் பேசின.

உறவும் உரிமை நட்பும்

பொருள்களுக்கு இடையிலான உறவுகள் இரண்டாக விளக்கப்படுகின்றன. தாதாத்மிய சம்பந்தம், அத்துவித சம்பந்தம் என்பன அவை.

ஒரே பொருள் ஏதேனும் சில காரணங்களால் வேறு வேறாகப் பார்க்கப்படுகிற நிலையில் 'அப்பொருளுக்கும் அந்த பொருளின் வேறுபட்ட செயல் நிலைகளுக்கும்' இடையிலான உறவு 'தாதாத்மிய சம்பந்தம்' எனப்படும். (இது உலகப் பொருள்களுக்குப் பொருந்தாது. ஆயினும் அதை விளங்கிக்கொள்ள உலக உதாரணமே அமைகிறது)

ஒரு ஆள் வீட்டில் தந்தை; பள்ளியில் ஆசிரியர்; உடன் படித்தவனின் தோழன்; இப்படிப் பல நிலைகளில் உறவு பெறுகிறார். இந்த உறவு 'தாதாத்மிய சம்பந்தம்' எடுத்துக்காட்டாக விளக்கப்படும்.

குறைந்தபட்சம் வேறு வேறான இரண்டு பொருட்களுக்குக் குறையாமல் பொருட்களின் இணைப்பாகவே உலகில் எல்லாப் பொருட்களும் இருக்கின்றன. இந்த இணைப்பை 'அத்துவித சம்பந்தம்' என்பர்.

பேனாவும் கையும் இணைந்தால் 'எழுத்துல்', மையும் தாளும் இணைந்தால் வரிவடிவம், மனமும் (உயிர்) வரிவடிவமும் இணைந்தால் படிக்கப்படும், பார்க்கப்படும் எழுத்து - மொழி. உயிரும் உடலும் இணைந்தால் வாழ்வு. இப்படி வேறுபட்டன இணைவது அத்துவிதம். இந்த அத்துவிதத்தின் இறுதி விளக்கம் 'அந்நிய நாத்தி' என்பது.

"அத்துவிதம் என்ற சொல்லானே ஏகம் என்னில், ஏகம் என்று கூட்டுவது உண்மையில் அத்துவிதம் என்ற சொல்லே அந்நிய நாத்தியை உணர்த்துமாயிட்டு" என்பது மெய்கண்டர் விளக்கம் (சிவஞானபோத இரண்டாம் நூற்பா முதல் அதிகாரணத்தின் 'எது').

அந்நிய நாத்தி என்பது 'அந்நியம்' எனும் நிலை இல்லாத (நாஸ்தி) தன்மை எனப்படும். 'வேறு இல்லாத தன்மை' 'அத்துவிதம்' ஆகும்.

தங்கத்தை உரசிப் பார்க்கும் சாணைக்கல்லில் அரக்கும் பொடிக்கல்லும் உண்டு. கல் உரசும்; அரக்கு ஒட்டிக்கொள்ளும். இப்படி இரண்டு வேறுபட்ட பொருள்களின் இணைப்பு ஒன்றாக இருந்து ஒரு செயல் நிகழ்கிறது என்பர். சாணைக்கல் என்ற ஒன்றில் 'அரக்குக்கும் கல்லுக்குமான அந்நியம் இல்லாமல் போனது. பொருள் தன்மை இல்லாமல் போகவில்லை. உறவில் அந்நியம் இல்லை என

"ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய்" உள்ள உறவு என விளக்குவர்.
ஒருபொருள் - சாணைக்கல்
வேறாய் - அரக்கு, கல்
உடனாய் - (தங்கத்தை) தேய்க்கவும் ஒட்டிப் பிடிக்கவும் இயங்கும் தன்மை.

இப்படி, வேறுபட்ட பொருள்களுக்கு இடையிலான இணைப்பில் உறவுநிலைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

உடம்பு உயிரோடு இணைந்திருக்கிறது. அதுவும் 'நட்பு' முறையில் இணைந்திருக்கிறது என்று திருக்குறளும் கூறுகிறது.

குடம்பை தனித்து ஒழியப் புள் பறந்தற்றே

உடம்பொடு உயிரிடைநட்பு

-நிலையாமை - 8

இதில், உடம்புக்கும் உயிருக்குமுள்ள நட்பு முட்டை ஒட்டிற்கும் குஞ்சுக்கும் போன்ற உறவு என்று கூறப்படுகிறது. இந்த நட்பு முறைதான் 'பழகுதல்' என்பது, இந்தத் தவிர்ந்துவிடும் பழக்கமாக இல்லாமல், 'தவிர்ப்பழகுதல்' வேண்டுகல். 'வேறுபாடு தவிர்த்துப் பழகுதல்' வேண்டும்.

உடம்பு சொல்வதை உயிர் கேட்க வேண்டும்; உயிர் சொல்வதை உடம்பும் கேட்க வேண்டும். இது நடந்து கொண்டே இருந்தால் 'வாழ்வு' இல்லாமல் போகும்! 'வாழ்வு' இருக்க வேண்டும் என்றால் இரண்டுக்கும் இடையில் 'அளவு' தேவை. 'அளவு' முறை தெரிந்துகொண்ட உயிர் அந்தக் கட்டுப்பாட்டில் உடம்புடன் இணைகிறது. இந்த அளவுமுறை - 'பழகுதல் முறையில்' (உடம்புடன் உயிர்) கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒன்று. இங்கே இது (உடம்பு) நீங்கிப் போய்விடும் என்ற அச்சம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

இந்த அச்சமில்லாத 'தவிர்க்கமுடியாத ஒரு பழக்கத்' தின் தேவை குறித்த 'ஆர்வம்' உண்டாகிறது. அது 'நட்புரிமை' நாடுகிறது. இப்போது நட்பானது பழகுதலாக இல்லாமல் தவிராத பழகுதலாக நாட்டப்படுகிறது. எனவே, இது உடைமையாக இல்லாமல் உரிமையானதாகப் பார்க்கப்படுகிறது.

இவ்வகையில் 'நட்பை உரிமையாகக் கண்டறிந்து' செயற்படுத்துவதுதான் புணர்ச்சி பழகுதலாக இல்லாத 'உணர்ச்சி பழகுதல்' ஆகும். இந்த நட்பு உரிமைக்கு 'உணர்ச்சி பழகுதல்' எனும் தன்மையை வழங்கும் அன்பின் பொருள் தன்மையை இனி ஆராய்வோம்.

அன்பின் உருவம்

உயிரும் உடலும் இணைந்த வாழ்வு தான் பிறவி. இதுதான் போக்குவரவுக்கு உரியது. இந்தப் போக்குவரவு நிகழ்ச்சியில் பொருள்களுடன் இணைந்து நிற்பது பரம்பொருள் என்று விளக்குகிறது சைவசித்தாந்தம். அது, பரம்பொருளானது பொருள்களில் குறிப்பாக உயிரில் இணைந்து நிற்கும் நிலையை 'அவையே தானாக' 'நீக்கம் இன்றி நிற்கும்' நிலையாகக் குறிப்பிடுகிறது. அப்படி உயிர்களுடன் இணைந்து நீக்கம் இல்லாமல் இணைந்து நிற்கிற பரம்பொருள் 'ஆணை' என்ற ஒன்றால் இணைந்திருக்கிறது என்றும் மேலும், உயிர்களின் பிறப்பு இறப்புச் செயற்பாட்டிலும் (வினை) நீக்கமின்றி இணைந்திருக்கிறது என்றும் விளக்குகிறது சிவஞானபோதம்.

அவையே தானே ஆய் இருவீணையிற்
போக்கு வரவுபுரிய ஆணையின்
நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே

- மெய்கண்டார், சிவஞானபோதம்

எனும் நூற்பா பரம்பொருளானது 'ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும்' என்று குறிப்பிடுகிறது. அவ்வப் பொருள்களில் இணைந்து நிற்கிற இறைவன் 'ஆணையின்' மூலம் அப்படி இணைந்து நிற்கிறான் என்பது அதன் விளக்கம்.

'ஆணையில் நீக்கமின்றி நிற்கும் - அச்சிற்சத்தி யினின்றும் வேறாதல் இன்றி நிற்பன்' என்பது சிற்றூரை விளக்கம் (சிவஞான முனிவர்). இன்னும் 'ஆணையின் இருவினையின்' என வினையையும் ஆணையினால் செலுத்துகின்றான் இறைவன்' என செயல்பாடும் கூறப்படுகின்றது.

ஆணை என்பதை இறைவனின் 'சிற்சத்தி' (ஞான ஆற்றல்) என்று விளக்குவர். 'ஆணையை' நேரடியாக இன்னதுதான் என்று வரையறுப்பதை விடவும் அதன் செயல் முறைகளைத் தெரிந்து கொள்வதே முதலில் தேவையான ஒன்று.

முதலாவது, 'உயிர்களாகவே நிற்பது' (அவையே தானேயாய்) ஒன்று.

இரண்டாவது இருவினையை ஆணையின் செலுத்துவது' ஒன்று.

இதனை உணரப்படுவதே மாயை, ஆணவத்துடனான பரம்பொருள் சம்பந்தம்.

இப்படிப்பட்ட விரிவான விளக்கங்களைத் தொகுத்தால் 'நீக்கமின்றி நிற்பது', 'ஆணையின் நீக்கமின்றி நிற்பது' எனப் பரம்பொருள் தன்மை விளக்கப்படுவதை உணரலாம்.

பரம்பொருளின் மேற்கண்ட இணைப்புகள் 'அத்துவித சம்பந்தம்' என்றே விளக்கப்படும். பரம்பொருள் எல்லாவற்றுடனும் அத்துவித சம்பந்தத்தால் இணைந்து இயங்குகிறது. ஆனால் 'சாணைக்கல் போல' 'அத்துவித உறவு' விளக்கமானது இதில் தெளிவாகவில்லை.

கல் பொடிக்க; அரக்கு ஒட்டவைத்துக் கொள்கிறது. இதே போல இறைவன் இயக்க உயிர்கள் இயங்குகின்றன என்று கூறுவது மேலோட்டமாகச் சரி என்றே தோன்றும். ஆனால் இறைவன் இயக்கி விட்டுவிட ஆன்மா இயங்குவது எப்படி நிகழ்கிறது?

இருவினையை இயக்குவதில் கூறப்படும் எடுத்துக் காட்டு, மன்னன் ஆணையை படையாள் செயற்படுத்துவது. இதில் 'மன்னனின் ஆணை மன்னனைப் போல செயற்படுவது கூறப்படும்'. உச்சநீதிமன்ற ஆணையை இக்காலத்தார் செயற்படுத்துவது போல. அந்த 'ஆணை' பெறும் ஒரு உருவத்தன்மைதான் இன்னொரு பொருளுடன் இணைகிறது. இதனை உணர்ந்தே 'ஆணை' என்பதை இறைவனின் 'ஞானசக்தி' என்று விளக்கினர். இதனை இருவினை வகையில் விளக்கியவர்கள், ஆன்மாக்களின் வகையில் விளக்கும் போது 'முதல்வனே உயிர்களாகவே' இன்றி இணைந்து நிற்பன என் விளக்கினர்.

'ஆணை' என இறைவனின் 'இயக்கு' ஆற்றலை அறிவானதாகவும் சுட்டி, தனி உருப்பெறுமாறு விளக்கியது சைவசித்தாந்தம். வேறுபட்ட பொருள்கள் இணைப்புப் பெறும் சம்பந்தம் 'அத்துவித சம்பந்தம்'. இத்தொடர்பைத் 'தானே' எல்லாப் பொருள்களிலும் கொண்டிருப்பது பரம்பொருள். அப்படி நீக்கமின்றி நிறைந்திருப்பதற்குப் பரம்பொருள் 'ஆணை' மூலமும் செயல்படுகிறது. இந்த ஆணை இறைவனின் ஆற்றலாகக்

கருவியை எழுப்பி கொண்டு என்னைவிட துணி உருப்பெறுகிறது. இவ் வகையில் அதுவும் இவ்வாறு உட்கருவியை உடையதால், அதை களப்பொருள் தகுதியைப் பெறுகிறது.

அத்தகைய கருவியில் உயிரும் உடம்பும் இணைந்துள்ள பிரயோகத்தில் அளவான உணவு போன்ற அளவைகள் வாய்வாய்விட்டுள்ளன. அந்த அத்தகைய உடம்பில் நேர் வளர்ச்சி பெற்ற வாய்ப்பு எழுகத்தில் தளவுகள் மூலமே அளவானம் பெறுகிறது. இத்தளவையை நாடிவகையில் அளவு என்பதைக் கட்டுத்து அளவு என்பது வகைகொள்வப்படுகிறது. இவ்வகையின் எழும்பும் உயிரும் இவ்வாறு உயிர் வாழ்வை அகலமும் எழுமும் உயிரும் உடம்புமாக

வளர்ந்தெடுக்கிறது. இப்போது உயிரும் இணைந்து இருக்கிறது அம்மாதிரி ஒரு உயிரினம் கொண்டுள்ளது.

பாம்பொருள் இருவினை செய்து 'ஆயை' உயிர் பெற்றது தெரியாதது போல, உயிர்வாழ்வின் உறுதியில் 'அளவு' என்பதன் உருவம் தெரிவருகிறது. "உயிர் என்னொடு இவ்வாறு செய்து போன்றது அம்மாதிரி உயிர் இவ்வாறு வாழல் என விளக்கியது திரக்குகள்.

உயிரும் உடம்பும் இணைந்த தத்துவத்தை சம்பந்தத்தில் பயிற்சியில் தோன்றிய ஒன்று அல்ல. அளவு, அளவு, அளவு உயிரும் அத்தகைய அளவுகள், ஒன்றிவள விளக்கியது திரக்குகள்.

கருவியை

முனிவரின் கண்ணாடிக் கம்பம்

ஒரு மரத்தடியில் ஒரு முனிவர் அமர்ந்திருந்தார். அவர் ஒரு கண்ணாடிக் கம்பம் தூண்டி கொடுத்தது தன் வேடையில் இருந்த ஒரு கிழிசையை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் கண்ணாடிக் கம்பத்தைக் கட்டியதைச் செய்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் அவர் மனமே கட்டியதை நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அந்த கம்பத்தில் பார்வையிடும் பார்வையினர் ஆயை விதியில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த கம்பத்தில் முனிவரை ஆசனமாதலாகிய பார்வதி பார்த்தாள். அவள் பார்வையினர் "அங்கே பார்வதியில் பார்வதிக்கா?" என்று கேட்டாள்.

"பார்வதிக்கா" என்றது ஆயை, "பார்வதிக்கா? அவரைப் பார்த்துக்கொள்ளும் நாம் கம்பமே போன்றவாட்டி? வாய்ப்புகள், அங்கே சென்று அவருக்கு ஒதுக்கிய வாய்ப்புகளாகும்" என்றார் அவ்வாறு பார்வதியினர் முகத்தின்புள்ளதைத் தவிர்த்தது. அந்த முனிவரைப் பற்றி நினைக்க நினைத்தாள். அங்கே அங்கே நினைக்கவா என்பதைக் கட்டியது. இப்போது நாம் அவர் பார்வதிக்கா? என்று கேட்டாள். அவர் பார்வதியை விடவே, அவர் பார்வதிக்கா? என்று கேட்டாள். அவர் பார்வதியை விடவே, அவர் பார்வதிக்கா? என்று கேட்டாள்.

ஆகத்தான் இவ்வாறு கட்டியதும் ஒதுக்கியது அவரை வற்புறுத்திய மரத்தடிக்கு, அழைத்துச் சென்றது முனிவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அங்கே அவ்வாறும், அப்போது அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார்.

இருவருக்கும் குடிபுத்தரது (மேல்) கொடுத்தார் முனிவர். அவ்வாறு அவரைக் கொடுத்தவரிடமிருந்து அவர் தன் பார்வதிக்கு முன்பும் அவரை வாய்ப்புகளாகக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார்.

"சரி, நங்களைப் பற்றிப்படுகிறோம்" என்று அம்மாதிரி அப்படியும் குடி கொடுத்தார்கள். அதற்கு, "கொடுக்காதே கம்பம் போய் வாய்ப்புகள் கண்ணாடிக் கம்பம்" என்றார் முனிவர். அப்படி அவர் கொடுக்கவில்லை. குடி கொடுத்தும் துணியைத் தைக்க ஆரம்பித்தார். பார்வதி பார்வதியினர் "அவ்வாறு கொடுக்கவில்லை" என்று சொல்லிவிட்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார்.

அவரும் அதைப் பற்றிச் சொன்னார் முனிவரைப் பார்த்து, "தவக்கொடுக்காதே நங்களை ஒருவருக்குத் தரிசனம் கொடுத்தால், அவருக்கு தவக்கொடுக்காதே வாய்ப்புகளாகக் கொடுத்தால் போலவாறுதான் வாய்ப்புகள், அங்கே அவ்வாறும் ஒதுக்கியது வாய்ப்புகள்" என்று சொல்லி இருந்தார். முனிவர் சொல்லிவிட்டார்: "கம்பம் உங்களைப் பற்றித்தான்? அங்கே அவ்வாறு தரிசனம் கொடுத்தால், அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார்."

இருவராலும் பார்வதியைப் பார்வதியினர் அவரை விடுவதாக இன்னும் "ஒதுக்கியது வாய்ப்புகளாகக் கொடுக்காமல் தங்களை இயக்குகிறது போலவாறுதான்" என்று உறுதியாக சொல்லிப்போகும் முனிவர் பார்த்தார். "சரி, அப்படி கட்டியதற்கு ஒதுக்கியது வாய்ப்புகள் கொடுத்தால் விட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்று தங்களை நினைத்தால் ஒன்று செய்துவிட்டு இந்த விசுக்குப் பிள்ளையே இதை நான் போலவாறுதல் கொடுக்க" என்றார்.

"நேசனியைத் தந்த விசுக்குப் பிள்ளையே இதை தான் போலவாறுதல் கொடுத்தால் கொடுத்தால் கொடுக்க வேண்டும்?" என்று வினவினார்கள். அவ்வாறு அவர் பார்வதியைக் கேட்டிருந்தார். முனிவர் ஒருவருக்கு தவறாமல் தந்தது போலவாறுதல் வாய்ப்புகள் பார்வதியைப் பற்றித்தான். அவ்வாறு பிள்ளையே ஒருவரை தடுக்கித் தங்களை ஒதுக்கியது வாய்ப்புகள் கொடுக்க வேண்டும்? என்று கேட்டார் முனிவர். இதைக் கேட்டதும் பார்வதியினர் பார்வதியைப் பற்றித்தான் கொடுத்தால் தங்களை வாய்ப்புகள் கொடுத்தார்கள்.

மேலே சொல்லியது கம்பத்தில் வரும் முனிவர் வேண்டித்தான் வேண்டியது என்ற நினைக்கவாகக் கட்டியது வாய்ப்புகள் கொடுத்தால் வாய்ப்புகளாகும். இப்போது அவர்கள் முனிவரை விட்டுப்போய் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார். அவர் பார்வதியைக் கண்டார்.

அப்போதுதான் பிந்தி வந்து காத்து நின்ற தளபதிகள் அருமையான விருந்தில் மண் என வருந்தினார்கள். அதன் பின் அடுத்தடுத்த விருந்துகளின்போது, அவர்கள் உரிய நேரத்திற்கு வருவதைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இவை எல்லாம் வரலாறு கூறும் உண்மைச் செய்திகள்.

காந்தியீயின் எளிமையைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. கண்ணாடி, செருப்புத், தவிர்ந்த வேறு எந்த மேலதிக பொருட்களையும் விரும்பாத அவர், கடினாரத்தை மட்டும் மிக விரும்பினார் என்பது பலர் அறியாத செய்தி. தனது இடுப்பில் சங்கிலியில் ஒரு கடினாரத்தை இணைத்து வைத்துக்கொண்டு அவ்வப்போது நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுடன், நேரத்தைக் கடைப்பிடிக்கவும் செய்தவர். நேரத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் கண்டிப்பானவர்களாகப் பலர் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். வாழ்க்கையில் உயர்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆன்மீக உலகில் குன்றக்குடி அடிகளார், திரையுலகில் சிவாஜி, அரசியல் வாழ்வில் நேருஜி என்போரைக் குறிப்பிடலாம். அரசியலில் இருந்து தேசத்திற்காக வாழ்ந்த நேருஜி அவர்கள், ஒரு நாளில் 18 மணித்தியாலங்களைத் தன் இறுதிக்காலம் வரை கடமையில் செலவிட்டு அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றிய தேசபக்தர். அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாக மிளிர்ந்த ஆபிரகாம் லிங்கன் ஜோன் கென்னடி என்போரும் நேர உணர்வு கொண்டோரே. காலத்தையும் நேரத்தையும் கருத்திற்கொண்டு வாழ்ந்தோர், காலத்தால் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். வரலாறு அவர்களை வாழவைக்கும் என்பது, யதார்த்தமாக இன்று உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.

வாழ்க்கையில் முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில் நேரமில்லையே என்று அவசரப்பட்டு விடக்கூடாது. அதற்கான வேண்டிய நேரத்தை ஒதுக்கி ஆற அமர யோசித்து நன்கு பரிசீலித்து பின்பே, முடிவெடுக்க வேண்டும். எனக்குப் பெண்ணைப் பிடித்துப் போய்விட்டது. இவள் தான் என் மருமகள் என்று பார்த்த தருணமே முடிவெடுத்து ஒப்புதலும் சொல்லிவிட்டு, வந்த பையனின் அப்பா, தன் மகனையும் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டார். பட்டுத்துணி என இவர்கள் நினைத்தது வெறும் கந்தல் துணியாகிவிட்டது. பாவம் குடும்பமே சின்னாபின்னமாகப் போய்விட்டது. இப்போது வருந்தி என் செய்வது? பெண்ணைப் பற்றி விசாரித்தறிய நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாதது தான், அவர் செய்த மாபெரும் தவறு. நேரம் ஒதுக்க வேண்டியவற்றிற்குக் கண்டிப்பாக நேரம் ஒதுக்கியேயாக வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதற்கு இச் சம்பவம் ஒரு உதாரணமாக எல்லோருக்கும் அமையட்டும்.

எங்கெங்கோ, எப்படி எப்படியோ, நாம் விரயமாக்கும் நேரங்களை மிச்சப்படுத்தி, எது எதற்குத் தேவையோ, அதை நோக்கித் திருப்பினால், நம் வாழ்வில் மகத்தான மாற்றங்கள் ஏற்படும். இந்தக் குணம் வாழ்வில் வழக்கல் நிறைந்த பாதைகளுக்கு ஊன்றுகோலாய் உடனிருந்து உதவும். நேரம் ஒரு அருமையான மூலப் பொருள். இந்த மூலப் பொருளை வைத்துக் கொண்டு பணம் என்னும் மூலப்பொருளால், சாதிக்க முடியாத சில விஷயங்களைக் கூடச் சாதித்து விடலாம்.

நேரத்தை மதிக்காதவர்களையும் அதை அற்பமாக அலட்சியம் செய்தவர்களையும் அது தன் காலடியில் போட்டு மிதித்துத் தேய்த்திருக்கின்றது. அதனை மதித்தவர்களைப் பல்லக்கில் தூக்கிச் சுமந்திருக்கின்றது. வீதியில் ஐந்து வாகனங்களுக்குப் பின்பாக இருந்தும் கூட சிக்குளில் பச்சை விளக்கு வந்ததும் நம் முறை வர நேரமிருக்கிறது என்ற

பொறுமையே இல்லாமல் அடுத்தடுத்துக் கோண் ஒலி எழுப்பத் தெரிந்தவர்களைக் கேட்டால் நேரம் வீணாகிறது என்பார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் ஒரு நேர உணர்வே இல்லாமல் காலம் கரைந்துபோய் விடுகிறது என்பது தான் இன்று பிடிபடாத கேள்வியாக உள்ளது. பல்வண்டிக்காகக் காத்திருக்கும் போதும், டாக்டரின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் போதும், சாதகமான பிரயாணத்தின் போதும், கையில் ஒரு சிறு நூலை (புத்தகம்) வைத்திருந்தால் உங்களின் வீணான நேரம் பயனுள்ள நேரமாக மாறும். ஏன் நாளாந்தப் பத்திரிகைகளைக் கூடப் படித்து உலக விடயங்களையும் அறிவியல் செய்திகளையும் அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ.

சிறையில் இருப்பவன் எவனும் தான் விரும்பியபடி சுதந்திரமாக எந்தத் தொழிலையும் செய்யமுடியாது. சுதந்திரமாக வெளியில் உலா வந்தவர்கள் பலர் நேரத்தை வீணே கழிக்கின்ற அதே நேரத்தில், சிறையில் உள்ளவர்கள் நேரத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கி அழியாத படைப்புக்களை ஆக்கி உலகப் புகழ் பெற்றவர்களாக இன்றும் தம் எழுத்துக்களால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். உலக வரலாறு என்ற பிரபலநூலைச் சிறையில் இருக்கும் போதே எழுதினார் சர்வால்டர் ராலே என்பவர். தூக்கு மேடை அழைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, "யாத்திரிகளின் பயணம்" என்ற சிறந்த நூலைத் திருமதி ரோலந்து அம்மையார் எழுதினார்கள். "கீதா இரகசிகம்" என்ற நூலை சிறையில் வாடும்போது எழுதினார் தேச பக்தர் திலகர். சிறையில் செக்கிழுத்து வாழ்ந்த போதும், தேசபக்தர் சிதம்பரப் பிள்ளை அவர்கள் அரிய பல தமிழ் நூல்களை எழுதிப் புகழ் பெற்றார். வெள்ளையரின் கெடுபிடிகளுக்குத் தப்பிப் பாண்டிச்சேரியில் அடைக்கலம் புகுந்து வாழ்ந்த போது தான் அழியாக் கவிதைகள் பாடி அமரகவியானான் பாரதி. அரசியலில் ஒப்பற்ற தலைவனாக விளங்கிய நேரு சிறையில் இருந்த போதுதான் "உலக வரலாற்றுக் குறிப்புகள்" "புதல்விக்குக் கடிதங்கள்" "இந்தியாவின் இதயம்" போன்ற அற்புதமான பல நூல்களை எழுதினார். ஒட்டக் கூத்தனால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட புகழேந்திப் புலவன், சோழன் சிறைக் கோட்டத்தில் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்த போது தான், தேன் சொட்டும் அரிய பல பாடல்களைப் பாடிக் குவித்தான். ஆவிக்கு ஆபத்து சூழ்ந்திருக்கும் மண்டபத்தின் நடுவில் நின்றதான், ஆசுகவி பாடும் காளமேகம் 'அரிகண்டம்', 'யமகண்டம்' பாடி உயிரும் பெற்றான். உயர்வும் பெற்றான். பரிசிலும், பதவியும் பெற்றான். ஏன் கண் பார்வை அற்ற பிறகுதான் தனது நான்கு புதல்விகளையும் அருகில் இருத்திக் கொண்டு "இன்பபுரியை இழத்தல்" 'இன்ப புரியைப் பெறுதல்' என்ற காலத்தால் இறவாக் காவியங்களை எழுதினான் ஆங்கிலக் கவி மில்டன். இரட்டைப் புலவர்களாக ஒருவர் கால் ஊனமுற்றவராகவும் ஒருவர் கண்பார்வையற்றவராகவும் வாழ்ந்தவர்கள். வெண்பாவின் முதல் இரு அடிகளை ஒருவர்பாட, இறுதி இரு அடிகளையும் மற்றவர்பாடி உலகப் புகழ் பெற்றனர். இவை எல்லாம் வரலாறுகள் நமக்குக் கூறும் உண்மைச் செய்திகள். இவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த தண்டனையைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலும் தமது உடல், ஊனத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலும், தமது வாழ்வு தொலைந்து போனதே என்று வேதனைப்படாமலும், காலத்தையும் நேரத்தையும் தமக்குச் சாதகமாக்கிச் சரித்திர நாயகர்களாக உயர்ந்தார்கள் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

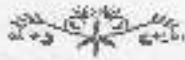
பிரார்த்தனைக்கு நேரம் ஒதுக்குங்கள். அது வாழ்க்கை இறுக்கங்களின்போது மன அமைதியையும் ஆறுதலையும் தரும். அத்துடன் உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு உணர்வினையும் மனத் துணிவையும் தரும். உழைப்பதற்கு நேரம் ஒதுக்குங்கள். அது

வெற்றியாக மாறும். சிந்திக்க வேண்டும் ஒதுக்குங்கள். அது உலகமே உருவாக இருக்கும். விளைபாடுவதற்கும், உடற் பரிசீலிக்கும் நேரம் ஒதுக்குங்கள். உடல் தலையாக மாறும். படிக்க நேரம் ஒதுக்குங்கள் அத போட்டியிடுகின்ற இந்த உலகத்தில் உங்களுக்குள்ளே தனி உயரத்தை அமைத்துக் கொடுக்கும் நேரம் ஒதுக்குங்கள். அது மகிழ்ச்சியாக மாறாமல் அமைந்து இருக்கும். இவ் சிவந்திற்கொன்று நேரம் ஒதுக்குங்கள். அது சொல்வதை உங்கள் காலடியில் சொன்னால் நன்றாகும். பொதுச் சேவைகளை மறந்துவிட்டு உதவவதற்கென்றும் நேரம் ஒதுக்குங்கள். இவை உங்களுக்கு அழியும் புகழையும் ஆத்ய சிறப்பினையும் தரும். ஆனால் இந்த வேதத்தை மீறும் நாம் சிவந்திற்குள்ளேயும், அது உங்களைக் கீழே தள்ளிக் கொண்டு சிவந்தை வைத்து விடும். குடும்பம், பணம், நேரம் இந்த மூன்றையும் நன்றாக கையாளத் தெரிந்தால் இவற்றையிட நமக்கு உதவுவவை வேறு எதுவுமில்லை. ஆனால் இவற்றைச் சரிவரக் கையாடத் தெரியாவிட்டால் இவற்றையிட வழுவான பயனாகிறது. இவ்வை என்பதை ஒரு பொதுமறந்தாகி அதிர்கள்.

மனிதர்களிடையே சந்தனைமேல பாகுபாடுகள் இருந்தாலும், நேர விடயத்தில் மட்டும் பாகுபாடு இல்லை. எல்லோருக்கும் 24 மணி நேரம் தான். எவருக்கும் ஒரு வீணாகு கடவுள் இல்லை. குறையவும் இல்லை. தினமும் இந்த 24 மணி நேரத்தை நாம் எப்படி பயன்படுத்துகிறோம் என்பதைக் கொண்டுதான் வாழ்க்கை நிலை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஒரு மனிதனிடம்தான்

முன்னதாகவே வந்திருந்தால் இவரின் சரிசனக் கார்பாற்றி இருக்கலாம் என சில சந்தர்ப்பங்களில் டாக்டர் கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். மத்திய நிமிடம் விடைக்காததால் பரீட்சையை முடிவாக எழுத முடியாமற் போய் விடுகிறது. ஓடின நிமிடம் கிடைக்காததால் புகைவண்டி புறப்படும் நியாயம் தடைபட்டுப் போகின்றது. ஒரு நிமிடம் முன்கூட்டியே சென்று விட்டால், விந்தில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றோம். இவை எல்லாம் நேர உணர்வை நமக்கு காட்டுகையில் தினைய பயிற்சி கொள்வதற்கும் அதுபயன்படும் சம்பவங்களாகும்.

ஒவ்வொரு விநாடும், நாளும் அப்பணைக் கழித்து வாழ்க்கையைக் குறைத்துச், சென்று கொண்டிருப்பதை நாம் ஒரு போதும் சிந்திப்பதில்லை. இதனால் வாழ்வின் அரிய பல சந்தர்ப்பங்களை நழுவ விட்டவர்களாகவும், வாழ்க்கையைத் தொலைத்தவர்களாகவும் ஆகிவிடுகின்றோம். இந்நிலை மாறி, நினைவான வாழ்க்கை வேந்தாக முயலாமல்கி வைத்துள்ள வாழ்வாங்கு காழ் முயல்வோமாக. "தூங்காதே தயி தூங்காதே" என்ற மீட்டுக் கோட்டைக் கல்யாண சந்தாத்தின் பாடலின் "நல்ல பொழுதைப் பயல்வாம் தூங்கிக் கெடுத்தவர்கள் நாட்டைக் கெடுத்ததுடன் தாம் கெட்டார். என்ற வைர வரிகள் நம் அப்பணதின் அழுந்தில் என்றும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். அது நமக்கு விழிப்பைத் தருவதாக அமையும்.

தீய பியன் விசயன் ஓரியாது

"நாம் செய்த, செய்திருந்த, செய்யப் படுகின்ற காரியங்களில் அநாமமாகத் தான் உடல் இத்தான் தீயவேண்டுகொண்டிருந்தால் நாம் செய்திருந்த பிறத்தனை புண்ணாக்கிவைப்பினால் என்ன நன்மை இருக்கிறது என்று தீயகன்கொடுக்கலாம்"

செய்த பிழைக்காக உண்மையாக வருந்தும் சிறை நன்மைக்கு ஆகியவற்றின் மூலம் தீயபயன்களைச் செய்வதற்காக ஆக்கவிட முடியும். அனைத்திற்கும் பேணைக் - இழுவையின் கருணை மிகவுத சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்கின்றது. அன்றல் கருமத்தின் சட்டத்தைச் சக்திபற்றதாக ஆக்கவிட முடியும்.

சில மருந்து பட்டிகளில் குறிப்பிட்ட நேரம் முடிவடைந்துவிட்டால், அந்த மருந்தின் நோயை, நிறம் முதலியவை மாறாமலிருந்த போதிலும் கூட சக்திபற்றதாக ஆகிவிடுகிறது!

இதேபோலவே கெட்ட பிழைகள் இறந்த உடலில் இறக்கலாம். ஆனால் அதனை எந்த தீயதும் செய்துவிட முடியாது தீயவன் தெய்வீக ஆற்றலின் அன்பான செவ்வாய்க்கின் கீழ் இருக்கும் பொழுது சந்தர்ப்பமாக உலகத்தைத் தீயகன்கொடுக்க முடியாது

ஐராமகாசு

விவேகானந்தரை சிவாதித்த பாரமஹம்சர்

தமிழியம் சீடனாகச் சேர வைத்திருந்து கவாயி விவேகானந்தரது உருவ சிவிய சிவாஜிமலை ஓர் அருமை வைத்தவா முற்றாய்விருந்தான் பாரமஹம்சர். விவேகானந்தரது உருவ சிவிய சிவாஜிமலை ஓர் அருமை வைத்தவா முற்றாய்விருந்தான் பாரமஹம்சர். விவேகானந்தரது உருவ சிவிய சிவாஜிமலை ஓர் அருமை வைத்தவா முற்றாய்விருந்தான் பாரமஹம்சர். விவேகானந்தரது உருவ சிவிய சிவாஜிமலை ஓர் அருமை வைத்தவா முற்றாய்விருந்தான் பாரமஹம்சர்.

எவ்வாறு தீயவர்களுக்கும் விவகானந்தரின் போல் தாம் எல்லாம் செவ்வாய்க்கின் கீழ் இருப்பவராய் இருப்பவராய் விவேகானந்தர் விவகானந்தரின் உருவ சிவிய சிவாஜிமலை ஓர் அருமை வைத்தவா முற்றாய்விருந்தான் பாரமஹம்சர்.

ஆவணம்

"எனதுரை தனதுரையாக" எனத் திருஞானசம்பந்தர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, தேவாரங்கள் இறைவனின் உரைகள் என்பது புலனாகின்றது. திருமறையை அருளிய சிவபெருமான் திருமுறைகளையும் அருள, நாயன்மார்கள் அவற்றை ஆவணப்படுத்தினார்கள். திருப்பதனநாதன் காசி மடத்து முதல்வர் எழுதிய இந்தக் கட்டுரை 2011மார்ச்சியில் வெளியான "ஸ்ரீ குமரகுருபர் இதழில் இடம்பெற்றுள்ளது.

- ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி

முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் -

ஆவணம் என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. தற்காலத்தில், சொத்துரிமை சம்பந்தமான பதிவுசெய்யப்பட்ட பத்திரம் என்ற பொருளே பலர் மனதிலும் நிலவிவருகிறது. ஆவணம் என்ற சொல்லுக்கு உரிமை, அடையாளம், கடைத்தெரு, அடிமைச் சீட்டு என்ற பல பொருள்கள் இருப்பதால் யார்? எந்த இடத்தில்? எப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள்? என்று நன்கு நிதானித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். ஆவணமாக்கள் என்றால் பத்திரம் பதிவு செய்வோர் என்று பொருள் வரும். ஆவணக்களரி என்பது ஆவணங்களைச் சேகரித்துப் பாதுகாக்கும் இடமாகும். பத்திரம் பதிவு செய்தலும், மூல ஓலைப்பிரதியைப் பாதுகாப்பதும் தொன்றுதொட்ட வழக்கமாகும். கோயிற் பணிகளுக்கும், சமுதாயப் பணிகளுக்குமாகச் செய்யப்பட்ட அறங்களை நிரந்தரப் பாதுகாப்புக் கருதி, கல்லிலேயும், செப்புத் தகடுகளிலும் பதித்தார்கள்.

செய்திகள் என இறைவன் திருவருட் குறிப்பு உள்ளின்று உணர்த்த அத்தெய்வத் திருப்பதிகங்கள் முகிழ்த்தன. இணை, துணைச் செய்திகளும், செய்யுள் நடையமைப்பும், தித்திக்கும் சொல்லாட்சி களும், கற்பனை, வருணனை, அணிநயங்களும் குழைத்துத் தேவாரத் திருப்பனுவல்களாக - திருவாசகமாக ஆசாரியர்கள் உலகிய வழங்கியருளினர். திருஞானசம்பந்தப் பின்னையார் திரு இலம்பையங்கோட்டூர்ப் பதிகத்தில் ஒவ்வொரு திருப்பாடலின் இரண்டாமடிதோறும் 'எனதுரை தனதுரை ஆக' என நாமுணர அறிவித்தருளினார்.

தனது உரை - பெருமானின் உரை.

எனது உரை - ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் உரை. அத்திருப்பதிகத்தின் நான்காம் திருப்பனுவலில்,

'உளம் கொள்வார், உச்சியார்; கச்சி ஏகம்பன், ஒற்றியூர் உறையும் அண்ணலை அண்ணல்- விளம்புவான் எனது உரை தனது உரை ஆக'

ஆவணப்படுத்துதல்

அடுத்தடுத்த தலைமுறையினரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்துடன் ஒரு நிகழ்ச்சியை ஓலையில் எழுதிவைத்தால், அது ஆவணப்படுத்துதலாகும். ஆட்சி வரலாறுகளை, சமுதாய வரலாறுகளை ஆவணப்படுத்துதலில் நம் முன்னோர்கள் அவ்வளவாக ஈடுபாடு காட்டவில்லை என்றே எழுதவேண்டியுள்ளது. சில காலத்துக்கு முன் உயிர்த்துடிப்பாகக் கருதப்பட்ட வலி, பின்னொரு காலத்தில் நினைவுக்குக்கூட வருவதில்லை. சுகமோ சோகமோ ஆவணப்படுத்தும் பழக்கம், நமக்கில்லை என்றாலும், நம் தலைமுறையினருக்குப் பாடமாக அமையும்; பேச்சுக்காவது உதவும்.

எனவரும் தொடருக்கு, 'பெருமான், தம்மை உளத்திற் பற்றியவருக்கு அவர்களின் உச்சிமேலே இருப்பான்; கச்சி ஏகம்பம் ஒற்றியூர் அண்ணாமலை - உறையும் அண்ணல், தனது உரையாக விளம்பும் எனது உரை' என்று பொருள்கொள்க.

எவையெவை ஆவணங்கள்?

சந்ததியினர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய, ஒன்றோ, பலவோ, செய்தியோ, செய்திகளோ உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட எதுவொன்றும் ஆவணமேயாகும். இப்படியான வரன்முறையின்படி, இலக்கண, இலக்கிய, சாத்திர, தோத்திர, புராண, இதிகாசங்கள் உள்ளிட்ட யாவையுமே ஆவணங்கள் என்ற தகுதியுடையன வேயாகும். நாம் ஒன்றைச் சொல்ல, நாம் சொன்னவற்றை வார்த்தை பிசகாமல் ஒருவர் வரிவடிவில் - எழுத்தில் எழுதிவிட்டால், 'நம் பேச்சை அவர் ஆவணப்படுத்திவிட்டார்' என்று கொள்ளவேண்டும். நாம் சொன்ன கருத்தை மட்டும் உள்வாங்கிக்கொண்டு அவற்றை உரைநடை வடிவிலோ, கவிதை வடிவிலோ உருவாக்கிக் கொடுப்பதும் ஆவணம் செய்தலாகும். எப்படியாகினும் காற்றோடு கலக்காமல் எழுத்து வடிவம் பெறுவது முக்கியமாகும்.

உறையும் என்பது மத்திம தீபகாலங்காரமாகும். கச்சி ஏகம்பம் உறையும், ஒற்றியூருறையும், அண்ணாமலை உறையும் என இடையில் உள்ள, விளக்குச் சொல் முன்னும் பின்னும் சென்று இயையும். விளம்புவான் என்பதற்குச் சொல்வான் என்ற பொருளே வரும். இவ்வாற்றான் 'உளங்கொள்வார்' உச்சியாராகும் நம்பெருமான் கச்சி ஏகம்பம், ஒற்றியூர், அண்ணாமலை உறையும் அண்ணல் தனதுரை விளம்புவான்; அவை எனதுரையாக வெளிப்படுகிறது எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவர் வாழ்ந்தமைக்கான அடையாளமே அவர் சொன்ன செய்தியோ, அவரைப் பற்றிய செய்தியோ எழுத்திற் பதிவா வதிற்றான் இருக்கிறது. அதனாற்றான் ஆவணம் என்ற சொல்லுக்கு அடையாளம் என்ற பொருளும் அமைந்தது.

கொண்டு கூட்டுச் செய்யாமல் 'விளம்பும் எனதுரை தனதுரை' என நேரே வைத்து, 'சொல்லும் என் பனுவல்கள், இறைவன் உரையே' எனப் பொருள் கூறினும் அமையும்.

பெருமானின் ஆவணப் பதிவுகள்

தேவாரச் செஞ்சொற் கவிமாலைகள் இறைவனின் ஆவணங்கள் ஆகும். இன்னின்ன தலத்துக்கு இன்னின்ன

ஆக, பெருமானின் உரைகளைத் தாம் தேவாரங்களாக ஆவணப்படுத்தியமையை இப்பதிகத்தின் பத்துப் பனுவல்களில் திருஞானசம்பந்தர் அறிவித்தருளியமையை அறியலாம்.

ஆவண வீதி

மதுரை, பாண்டியரின் தலைநகர், நம் சமய ரீதியாகச் சொல்வதானால் சீர்கொண்ட கூடல், 'சிவராஜதானி' புரம் (மதுரை-சொக்கநாதர் தமிழ்விடு தூது - கண்ணி - 01). மதுரையில் நாளங்காடி (பகற்பொழுதில் இயங்கும் கடைகள்) அல்லங்காடி (இரவுப் பொழுதில் இயங்கும் கடைகள்) முதலியன இருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. மதுரைக் காஞ்சியும் அது உள்ளிட்ட சங்கச் செய்யுட்களும் மதுரைக் கடைவீதியின் விரிவையும், பெருகிய

திருஞானசம்பந்தரின் இருதலப் பதிகங்களிலொன்று திருநள்ளாறு, திருவாலவாய்க்கானது. 'பாடகமெல்லடி' எனத் தொடங்கும் அப்பதிகத்தின் ஏழாம் பனுவலில்,

'பூவண மேனி இளைய மாதர்
பொன்னும் மணியும் கொழித் தெடுத்து
ஆவண வீதியில் ஆடும் கூடல்
ஆலவாயின்கண் அமர்ந்த வாரே'

என வருகிறது.

இத் தொடரில் இளம் பெண்கள் பொன்னையும் மணிகளையும் கொழித்தெடுத்து ஆவண வீதியில் விளையாடுகிறார்கள் என்று வருகிறது. பொன்னையும் மணிகளையும் ஆவண வீதியிலேயே கொழித்தெடுத்தார்கள் என்றால், பொன்னும் மணியும் கடைவீதியில் சிதறிக் கிடந்தன என்னும் செல்வ வளம் புலப்படும். ஆனால் இரவும் பகலுமாக ஓயாதியங்கும் பரபரப்பான கடைவீதியில் இளம் மகளிர் விளையாட முடியுமா? என்ற ஐயம் வரத்தான் செய்யும். அவ்வாறு ஐயம் வருமாயின் ஆவண வீதி என்பதற்கு ஆவணக் களரித்தெரு என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஆவணக் களரி - ஆவணச்சாலை; ஆவணங்களைப் பொதிந்து வைத்துள்ள நிலையம். சேக்கிழார் இதனை அரண்தரு காப்பு (பெரி. தடுத்த. 62) என்பார். ஆவணக் களரி இருந்த சாலை, ஆவண வீதி, கொழித்தெடுத்தல் - வேறு பிரித்தெடுத்தல் ஆகையினால், விளையாட்டுப் பொருட்களாகக் கொட்டி வைத்திருந்தவற்றில் இருந்து பொற்கட்டிகளையும், பல்வேறு வகை மணிகளையும் வேறுபடுத்தி - கொழித்தெடுத்து, ஆவணக் களரி இருந்த சாலையில் - வீதியில் இளம் பெண் பிள்ளைகள் விளையாடினார்கள் என்று இப்படி உரை சொன்னால் மதுரையில் ஆவணச் சேகரிப்பு நிலையம் இருந்த தெரு ஆவண வீதி எனப்பட்டது என்ற செய்தி கிடைக்கும். திருக்கோயிலில் ஆவணச் சேகரிப்பு நிலையம் இருந்தமைக்குப் பெரியபுராணம் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் சான்றுள்ளது. அரண்மனையில் ஆவணச் சேகரிப்பு இடம் இருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. தனியொரு ஆவணச் சாலை இருந்தமைக்கும், அது காரணமாக அவ்வீதி ஆவண வீதி எனப்பெற்றமைக்கும் இது வொன்றே ஆதாரம் எனக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. வரலாற்றறிஞர்கள் இதற்கு வேறு ஆதாரங்கள் உண்டா? என ஆய்ந்து, உண்டென விடை கூறுவார்களாயின், 'ஆவண வீதியில் ஆடும்' என்ற திருஞானசம்பந்தர் தொடருக்கு ஆவணக்களரி இருந்த சாலையில் மகளிர் விளையாடினர் என்ற பொருள்வரும்.

ஆவணத்துடையான்

'வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டவர்' என்றால், செயற்கரும் செயல் ஒன்றோ பலவோ செய்து அதனால் வரலாற்றேடுகளில் இடம் பெற்றவர் என அறிகிறோம். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பெருமானை 'ஆவணத்து உடையான்' என்று குறிப்பிடுகிறார். இதில் அமைந்த பொருள், அடிமை ஒலை பெற்றிருப்பவர் என்பதாகும். ஆவணத்தின் பலவகைகளில் 'அடிமை ஒலையும்' ஓர் ஆவணமேயாகும்.

'பூவணத்தன் புண்ணியன் நண்ணி அங்கு
ஆவணத் துடையான் அடியார்களை
தீவணத்திரு நீறுமெய் பூசீஓர்
கோவணத்து உடையான் குடமுக்கிலே'

என்பது 'ஆவணத்துடையான்' எனப் பெருமானைக் குறிக்கும் பனுவலாகும். 'அடியார்களை 'நண்ணி' (அங்கு) 'ஆவணத்து உடையான்' எனக் கொண்டு கூட்டி 'அடியார்களைத் தாமே நெருங்கிவந்து அடிமைச்சீட்டு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு அவ் அடிமைச் சீட்டுகளை உடையவராக இருப்பவர்' என உரைசொல்லும்.

அடியார் என்பதும், அடிமை என்பதும் பொருள் ஒப்புமை உடைய சொற்களே. அடியார் ஆனபிறகு அடிமைச்சீட்டுமூதி வாங்குவதேன்? என்பதற்கு விளக்கமேதும் சொல்ல முடியவில்லை. அன்றியும், இவ்வண்ணம் பொருள் கொள்ளும் போது அங்கு என்பது அசை நிலையாகும்; பொருளின்றிப்போகும்.

இப்பனுவலை, நாவுக்கரசரின் அவதாரம் பற்றிய அகச் சான்றுப் பனுவலாகக் கொள்ள இடமிருக்கிறது.

அங்கு - வாசீச முனிவராகச் சிவலோகத்திருந்த அவ் விடத்தில்; நண்ணி - அடியேனிடம் நெருங்கிவந்து; ஆவணத்து உடையான் - அடிமை ஒலைச் சீட்டுப் பெற்று அதனை உடையவனாக இருப்பவன்; உடையான் என்பதனை அடியார்களை என்பதனோடு பின்னும் கூட்டி, அடியார்களை உடையான் எனவும் சேர்க்க வேண்டும். இருகாற் கூட்டுதல் என்னும் இவ்விலக்கிய உத்திக்குச் சான்று,

'வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வீனையோடு
ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு'

என்ற திருக்குறளாகும். இருகாற் கூட்டாமல் எண்ணிக்கை செய்தால் நான்குதான் வரும். கற்றல், கற்று அறிதல் எனக் கூட்டினால் மட்டுமே 'ஐந்துடன்' என்ற எண்ணிக்கை சரியாக வரும். அதேபோன்ற உத்தியைக் கையாண்டே 'என் அடிமைச் சீட்டை உடையவன்; அடியார்களை உடையவன் என ஈரிடத்தும் இயைய 'உடையான்' என்ற சொல்லை அப்பர் சுவாமிகள் இப்பனுவலில் பெய்துள்ளார்.

அடிமை ஒலை எழுதிக் கொடுத்தவர் மண்ணுலகத்திற்கு வந்து வேறொரு நிலையாமைச் சிந்தனையால் அமண் சமயம் சார்ந்தார். எனினும் அவதாரிகை ஆகையினால் அவர் சிவதூஷணம் செய்ததில்லை. ஆயினும் பெருமான் அவருக்கு மறக்கருணையாகச் சூலைநோய் கொடுத்து ஆட்கொண்டார். அடிமை ஒலைக்கு மீறியமையே இதன் காரணம் எனக் கொள்ளலாம். பெருமான் அடிமை ஒலை கொண்டார் என அவரே குறிப்பிடுவதால் இக்கருத்துப் பெறப்படுகிறது.

இராவணன் கயிலாய மலையை எடுத்தபோது இறைவன் கால் விரலால் மெல்ல அழுத்தினார். இராவணன் நகங்கினான். அதைக் கண்ணுற்ற வாசீச முனிவர், 'சாமகானம் பாடு; உய்யலாம்' என இராவணனுக்கு ஓர் உபாயம் கூறினார். இராவணனுக்கு இறைவன் செய்ததும் மறக்கருணையே. வாசீச முனிவர் இராவணனுக்கு உபாயம் சொன்னமை, இறைவன் முறை செய்தலில் தலையிடுதலாகும். அதனால், சூலைநோய் ஏற்க நேர்ந்தது என்பது பெளராணிகம்.

'நண்ணி அங்கு ஆவணத்து உடையான்' என்பது தம் அவதாரம் பற்றிய அகச்சான்றே என மெய்ப்பிப்பது போலத் திருவாரூர் திருத்தாண்டகத்திலும்,

'ஆவணத்தால் என் தன்னை ஆட்கொண்டான் காண்'

எனத் தெள்ளிதின் புலப்படுமாறு அறிவித்தருளியுள்ளார். ஆவணத்தால் - அடிமை ஒலையாகிய ஆவணத்தால்,

ஆவணம் செய்தவர்

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், புத்தூர்ச் சடங்கவி சிவா சாரியார் மகளை மணஞ்செய்ய இருந்தபோது, பெருமான் அடிமை ஒலைகாட்டித் தடுத்தாட்கொண்டார். அந்நிகழ்வைப் பெருமான், 'ஓர் பெருவழக்கு' என அறிவித்தார். வழக்கில், அறத்தை

நிலைநாள் தந்தக்க ஆவணங்கள் தரப்பெற வேண்டும். இவற்றின் கிருமெய்க்களை நல்லூரில், பெரணையில் ஆவணம் காட்டிச் சாதித்தார்.

இவ்வாறு காட்டிய ஒவ்வொரு கேக்கிலும் ஆள் ஒலை (பெரிய தடுத். 39,42,45,81) என்றும், ஆவணம் (பெரிய தடுத். 44,47,57,61,64) என்றும் குறிப்பிட்டமை கொண்டு ஆவணங்கள் பலபற்றி ஆள் ஒலை ஒருமுக ஆவணம் என உணர்வார். அதாவது சான்றிதழ் உதவுவதை அனைத்தும் ஆவணங்கள் அடிப்படையில் சாதிக்க உதவுவது ஆள் ஒலைகள்.

நீர் எந்தவழித்தி கவாயிகள் அருளிய திரு லுணகாத்தன் நளிப்பதிகத்தின் பத்தாம் பழுவல்.

ஒவ்வொருவரும் எதிர்த்தான் நேறும்
ஒவ்வொருவரும் தவிர்ப்பார், தாம்
ஆவணம் செய்கிற ஆணை கொண்டு
வரை, ஹில்லொடு பட்டுவிக்கக்
கொண்டிருக்கிற கிரண்ட மேடம்
கொண்டிருக்க ஆணை செய்வார்
பாவணத்தாற்று பத்தாம் வரம்பம்
பாவணம், தாம் செய்கு பாவணம் தானே

என்பதாகும். (ஒவ்வொரு ஆவணம் - அருளியக்காயல் துளித்திருக்கலாம் என்ற ஆவணம் அடிமை லுணையாகிய பத்திரம் ஆணை கொண்டு - ஏறாவணம் கொண்டு; ஆணை கொண்டவரை - அருளொன்றும் பெருவழிக்கு தோள் வரை; துக்கிலொடு - அருளொடு - ஆண்டாய் (துக்கிலொடு - துக்கிலொடு என்றானது செய்பவர் விசாரம்) கோவையாக - நிரவாக, விரவையாக, பாவணம் - பாவணம் ஒன்றாய் என்பது. வரம்பம் - எந்தும், லுணை: பழுவல் - பெருக்கிடும்)

இவ் பழுவலில் பெருமான், 'தானே ஆவணம் செய்தார்' என வருகிறது. அடிமை ஒலை, பெரு வழக்கில் பெருமன்கு ஆவணமாயிற்று. செய்வம் மிக்கவரை ஒருமுக ஆவணமாக அடக்கிக்கொள்ள முடியும். அதனாலே நம்புகிறார் பாவணம் உடுத்திக்கொண்டு, பட்டு அங்கவலத்தித் தரித்துக்கொண்டு வந்தபாவம். அப்படியான சொல்லினைத் தோற்றமே, 'இவர் அடிமையார் வலத்துக்கொள்வதற்கான செய்வதில் உள்ளவர்' என்பதற்கான காட்சி ஆவணமாகும். அகனால்தான் வேண்டிய நல்லூரில் பெரணையில் 'அன்றி மற்று அடிமை தங்கள் காட்சி வேண்டும்' என்றார். அதாவது, 'இக்கிரமத்தியர், துக்கிலொடு பட்டு வீக்கிக்கொண்டுள்ளார். இது செய்வதில் தோற்றம்; இதைப் பார்த்துவிடும். இது தோர்க்காட்சி. ஆவணம் இந்த ஆண்டாறுக்கு, இந்த ஆண்டாறுதான் அடிமையாகப் பண்ணொன்றை தோள் கண்ட அடிமை யானே உண்டா? என்று கேட்பார்கள். பார்த்த காட்சி வேண்டுமென்றார்கள்.

ஆயி - அந்தணருக்கு அந்தணர் அடிமையாக இருப்பதற்கான முன்னுதாரணம்.

அடிமை காட்சி - திரு வேதியருக்கு ஆவணம் எத்தனை அடிமையாகப் பண்ணொன்றை வேலை பார்த்த காட்சி.

அடிமை - எழுந்ததாவும்.

இந்த மூன்றில், ஒன்று காட்சியாகப் போதும் என்றனர். பெருமான் ஆவணம் பட்டுக் கொடுத்தார்; வேண்டி, ஆக, அடிமைக்காட்சியும் தோள் பார்த்த காட்சியைக் காட்டியும் ஆவணமே வலுண்டபடியான அறிவாயம்.

இந்திரசெய் கொண்டு, தோற்றமும் முடியும் இறை ஆளுகையின் ஆணைத்தில் உள்ளதற்கு வேண்டுகொள்ளும்படி என்பதும் எனவேதான் நம்புகிறார், ஆணையப்பெறுக்களை அவதாரம்செய்து தாமது உலகவா அங்குகின் வாரியலாக ஆணையப்படுத்தி, நாமுய வலுக்கிரமமீது என்பதும், அந்தத் தமதுகரணாகிய ஆவணம்வரை மீறி நாம் நடத்துகொள்ளும்படி உலகமுத ஆதம் என்பதையும் வை வெய்க்கவாயம் காந்திரோ காட்டாயமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆவணம் செய்கிற வரை ஆள்வர்
ஒருவர் கூறும் எழுத்துகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு, நம்பினால், நன் களம் வடியும் கொடுத்து ஆவணம் படுத்தல் ஒருமுக; புர் எழுத்தும் பிரகாரம் தான் சொன்னவாறே ஆவணப்படுத்துதல் மட்டுமே மகம். திருஞானசம்பந்தர் இவ்வாறு உள்பற்றி உலகத்திய அருளாழ்வார் செய்திகளில் தமக்கு இறைவி திருமுனைப்பாருளிய கவியாற்றலைக் குழைத்துச் செய்தலை வேலாத்திருப்பதிகங்கள். அது திருப்பதிகங்களும், பவ பதிகங்கள். இறைவன் உள்பற்றி உலகத்தியவாறே ஒரேழுத்துக்கூட பார்ப்பார் ஆவணப்பட்டவை இக்கருத்தை,
'பாவணம் மேலு, சொல் மலையா வில், பவ நவலாய் விக வந்தாயின் நவீன்ற நவீயம்'
எனத் திருஞானசம்பந்தரே அறிவிக்கருளினார்.

பாவணம் - பாவணம் பட்டுக்களில் இருக்கவேண்டிய அழகுடன், மேலு - பொருத்திய.

பிரபந்த வகைகள் தொண்டிறுந்தாரில் 'பதிகம்' என்பது எழுதித்தொடராத வகை பிரபந்தம் எனவே, ஒவ்வொரு பதிகமும் ஒவ்வொரு பிரபந்தம் ஆகும். ஒவ்வொரு பதிகமும் ஒவ்வொரு சிற்றிலக்கியமாகும். மூலமும் படியுள்ளிய 797 பதிகங்களும் 797 நூல்கள்.

நூல்களில் அனைத்துமேலும் அழகுடன் பத்து -
1. எழுத்துக்கொண்ட; 2. விளக்குமாறு அமைத்தல்;
3. படிப்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும் திணிமையாக இருக்க மாறு செய்தல்; 4. நல்ல வார்த்தைகளால் - செய்திசொற்களால் அமைத்தல்; 5. ஒன்ற நான் குடியைச் செய்தல்; 6. எழுத்துமேல் சொல்ல மையாகச் செய்தினை வைத்தல்; 7. எழுத்துப் பின் எழுது எழுது வேண்டும் என்ற வகையான யாறாயை; 8. உலக இயல்பை மாற்றாமல்; 9. மிகப் பெரிய நல்ல பயன் தருமாறு செய்தல்; 10. காள்புகளுடன் எழுதுதல் என்பது பத்து அழகுகளாகும். இவ் பத்திதழ்களும் தோன்றத் திருப்பதிகங்களில் உள்ளன என விளக்கி எழுதினால் பெரிய நூலானவர்க்கு விளங்கும்.

பாட்டு புகள் - பாவணம் - பொருத்திய சொல் மலையாகிய தேவாய் பதிகங்களில் பலபற்றி நவீன்ற - சொன்ன நாவின் நம்பெருமான் என்கிறார் திருஞானசம்பந்தர். அப்படியே நவீன்றமை எதுதான் என்பதற்கும் அப்பேர், 'பாவணம் கொள்ளவார்' என விளையுருகிறார். பெருமான் வேல்க்கை தருவிக்க செய்த நாவின்; வேதம் ஒன்று நாவின் அந்தத் திருநால்க்கு அது அழகு. பெருமானின் நா, வண்ணம் அது கொள்ளுக - விடாமல் பற்றிக்கொண்டிருப்பது வேத பத்திரங்களே. பெருமான் தம் திருநாளில் கொண்டுள்ளபடி 'சொல் மலையில் பல நவீய்வார்' இவள் கருத்து வேதம் அருளிய திருமையல் பெருமான் பல தேவாரப் பதிகங்களையும் அருளினார் என்பதாகும். இதனாலேவே தேவாரங்கள் வேதமாய் எனப்படுமென்பது.

கேள்விகளை அருளியவர் - துறையற்றவர் இப்பதிகம் களை அருள்வேண்டிய தேவை பற்றியும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். வேக மந்திரங்களைக் கிரகப்படி, சிபினைகள் செய்து உய்தி பெற வேண்டும். கிரகங்கள் அன்றிப்பக்கியடல் பலகால் ஒழிவைப் பவந்தருமாறு, நாம் தேவை எனத் திருவளம் பற்றியமையால் இவற்றை அருளினார்.

பெருளின் கருந்தருவனாகவும், செல் னானவனாகவும் அருளியவற்றைத் தாம் ஆவணப்படுத்தியமையையும், அப் ஆவணங்களைப் பெருளின் எற்றுக்கொண்டமையையும் பெருமிதமெய்ப்பாடு போதிய

ஆவணம் கொண்டு எனம ஆள்வர்

எனத் திருஞானசம்பந்தர் அறிவித்தருளினார். இவ்விடத்தில் உள்ள் ஆவணம் கொண்டு என்பதற்கு ஆவணம் ஒவ்வொன்று செய்து எனப் பொருள் கொள்நால், முன்னுள்ள செய்திகளுடன் முற்றுப் பொருடாகுத.

கோவணம் கொள்ளையர்

பயன்பிடுக்கணக்கான ஆவணங்களுக்கு உரியவாளர் என்றால் அவரை பிடிப்பெறும் செல்வந்தர் என்போம் விலக்க கூடியவரும் அரியக்கூடியவராகியவற்றை உவகினர் ஆளனர்

படுத்திக்கொள்கின்றார். பெருளின் அழிபாதனவும், வினைமதிப் பற்றாபலாகிய அருள்ஞானக் களஞ்சியங்களை சுயசாரியப் பெருமக்களுக்கு உயர்ந்தி, அன்றை ஆவணப்படுத்திக் கொண்ட ருளினார். எனினும் தமக்கேயரிய ஒன்றைப் புலிக்கேயவையைய உடுத்திக்கொள்ளாதக் காட்டும், பெறும் கோவணத்தை மட்டுப் புண்பாதையே விருப்பமான கொம்பகையாகக் கொய்துள்ளார், பெருமையில் இந்த எண்ணத்தை திருஞானசம்பந்தர் எய்தது போற்றுகிறார். இச்செய்தி தம் அக்கக்ஷணமால் கண்டு விபந்த செய்தி எனவாம்.

நம் தேவாரப் பதிகங்களில் - பழுவலகையில் பல பறை நாவியவாகிய பெருளே அருளியவை எனவர், நாம் அன்றை ஆவணப்படுத்தியவர் எனவும், திருக்கொளிக்காடு என்றும் திருத்தவத்தில் அருளிய பதிகத்தின் நாள்காம் பழுவலில் திருஞானசம்பந்தர் அறிவித்தருளினார். வேறெழும்பும் கூறுபெறாத இந்த அநிகையர் செய்திகள் அடங்கிய திருப்பழுவல் வருமாறு-

பா வணம் மேயு, செல் னாவணியின்பு
நா வணம் கொள்ளையரின் துயிற்று துயிவார்,
ஆவணம் கொண்டு எனம ஆள்வர் ஆயினார்
கோவணம் கொள்ளையர் கொள்கிக் கூட்டு
-திருவிட

துவார யுகம்

தினேதா = புகழ்மைத் தொடர்ந்து வருவது துவார யுகம். இதில் தரிமத்தின் மதிப்பு மேலும் இறங்கி விடுகிறது. இதில் மனிதன் மனிதனுடன் போட்டி போடுவதும் செல்வதும் வீழ்த்துவதும் சாதாரணமாக விட்டது. மனிதன் உயரம் பத்தரை அடியாகக் குறுகிவிட்டது. ஆனால் போல் அவனுடைய உள்ள வலிமையும் குறைந்துவிட்டது. தீய பண்புகள் தலைகாட்டி தொடங்கிவிட்டன. தரிமம் இரண்டு காலில் நின்றுவது இதை கால அளவு சுமார் ஏழு இலட்சம் ஆண்டுகள் இது செய்யுகம்.

- சி.எம்.பத்மநாபாச்சாரியர் உடுப்பிப் பரிமளமடம்

கலியுகம்

கடைசியாக வருவது கலியுகம். இதுவே இரும்பு யுகம். இதில் தரிமம் ஒற்றைக் காலில் நின்று தளிக்கிறது. தாமச குணம் மலிந்துவிட்டது. தீய சக்திகள் ஓங்கிவிட்டன. மனிதனின் உயரம் ஏழு அடியாகவும் அதற்குக் கீழேயும் குறுகிவிட்டது. கெட்ட வழிகளின் முன்னேறும் ஆசை எல்லோரையும் கவர்ந்து இருக்கிறது. ஒற்றுமை குறைந்து வருகிறது. இதன் கால அளவு சுமார் முன்றரை இலட்சம் ஆண்டுகள்.

ஆனால் இந்தக் கலி யுகத்திலும் அவன்சென்றி தவறாமல் காம முயல்கின்றானோ, நல்ல பண்புகளுக்கு மதிப்பிடு தந்து கடைப்பிடிக்கின்றானோ அவனுக்கு மிக நல்ல ததி கிடைக்கும் என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஆகையால் எளிதில் கெட்ட வழிகளின் மூலம் கிடைக்கக் கூடிய உயர்வை மதிக்காமல், சிறப்பப்பட்டவது நல்ல வழிகளின் மூலம் உயர்வைநாடக்கூடிய பழைப்பால் நம்மைய நாம் வளர்த்துக் கொள்வதே நல்லது.

- சி.எம்.பத்மநாபாச்சாரியர் உடுப்பி - பரிமளமடம்

SACRIFICE AND OFFERING

சலகம்

Prof. A. Sanmugadas, Ph.D. (Edinburgh)

Ancient Tamils were aware of two terms, namely, pali (பலி) and matai (மடை). The former could be translated as 'sacrifice' and the latter as 'offering'. But sometimes, the term pali had been used in the sense of 'offering sacrifice'. In early times, pali kotuttal meant mainly animal sacrifice. In Tirumurukāruppatai (223-234) it is mentioned that:

குருதியொடு விரைஇய தூவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து....."

"Offering made of pure white rice mixed with the blood of rams"

The word pali was used when offerings were made to crows or hero-stones. Cankam literary text Kur untokai has the following poem (220)

திண்டேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்லாப் பயந்த நெய்யில் தொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
எழுகலத் தேந்தினுஞ் சிறிதென் றோழி
பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே.

"Even if steaming rice cooked from white paddy grown all round Tonṭi, mixed with ghee given by the cattle of the herdsmen living in the forests of Najji with his strong chariots, is placed on seven pots it will be a small offering to the crow that announced the arrival of the lover on whose account the strong shoulders of my friend have become lean."

Here, white ghee rice is offered to crow. But that offering is referred to as pali. Similarly, Puṛanānūru verse 329 has the following lines:

இல்அடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்
புடைநடு கல்லின் நாட்பலி ஊட்டி

"Home brewed toddy is offered to the stone erected on the side of a small village with small number of families"

Here the offering is made to the hero-stone and it is referred to as pali.

When offerings are made to God the word matai is used. Perumpā nāruppatai (105) mentions "teyva matai" (தெய்வ மடை). Here the offering is made to god and it is referred to as matai.

In the west, sacrifice often implies ritual killing, the term offering is used for bloodless sacrifices of cereal food or artifacts. The Sanskrit Yagnya is often translated as "sacrifice" or "offering or oblation". It is especially used to describe the offering of ghee, grains, spices, and wood into a fire along with the chanting of sacred mantras. The fire represents Agni, the divine messenger who carries offerings to the Gods. In Vedic times, Yagnya commonly included the sacrifice of milk, ghee, curd, grains, and the soma plant and sometimes animal offerings were also made.

In modern times, the word sacrifice (pali) is always related to slaughtering of animals and birds to be offered to Hindu Gods. But the word matai is used only for offerings in the form of rice, flowers, ghee, etc.

